Digitaliseret af | Digitised by

DET KGL. BIBLIOTEK
Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):	Beckstein, Ludv.; med 52 Illustrationer af Ludv. Richter.
Titel | Title:	Udvalgte Eventyr
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Kjøbenhavn : Fr. Wøldike, [1859]
Fysiske størrelse | Physical extent:	160 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

PUBLIC DOMAIN

57.-386.

Det Kgl. Bibliotek
130024715745

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Udvalgte Eventyr

af

Ludv. Bechstein.

Med 52 Illustrationer af Ludv. Richter.

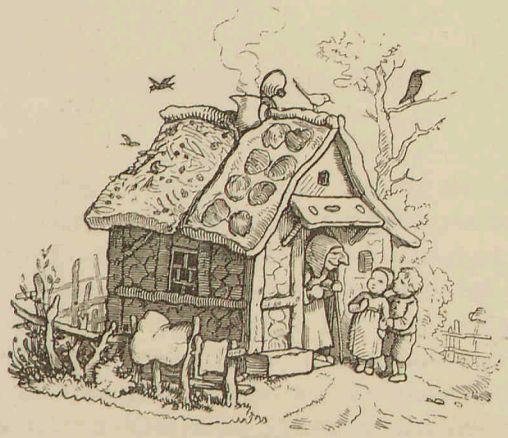

39

Kjøbenhavn.

Fr. Woldikes Forlagsboghandel.

Thieles Bogtrykkeri.

1859

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Den fortryllede Prindsesse.

Der var engang en fattig Haandværksmand, som havde to Sønner, hvoraf den ene var god og hed Hans, den anden var ond og hed Helmerik. Men som det saa ofte gaaer i denne Verden, Faderen holdt meer af den onde end af den gode.

Nu traf det sig engang, at der kom Dyrtid i Landet, og Mesterens Pung blev tom. „Aa," tænkte han, „man maa see til at kunne leve. Ere Kunderne saa ofte komne til Dig, saa maa Du nu være kjønt høflig og uleilige Dig hen til dem." Som sagt, saa gjort. Tidlig om Morgenen drog han afsted og bankede paa mangen en stadselig Dør; men da det ofte gaaer saaledes, at de stadseligste Herrer ikke just ere de bedste

Betalere, saa havde Ingen Lyst til at betale Regningen. Saa kom da Haandværksmanden træt og udmattet om Aftenen til sit Hjem, og sørgmodig satte han sig ganske alene udenfor Døren til Værtshuset, thi han følte ingen Lyst til at sladdre med Svirebrødrene, og han glædede sig heller ikke synderligt til at see sin Kones lange Ansigt. Men som han nu saadan sad hensunken i Tanker, kunde han dog ikke lade være at lytte efter Samtalen, som blev ført indenfor. En Fremmed, der just var kommen lige fra Hovedstaden, fortalte, at den smukke Kongedatter var fanget af en ond Troldmand og maatte blive i Fængsel hele sin Livstid, hvis der ikke fandtes En, som løste de tre Prøver, Troldmanden havde fastsat. Men kom der en Saadan, saa var Prindsessen hans og hele hendes herlige Slot med alle dets Skatte. Mesteren hørte først kun efter med halvt Øre, derpaa med heelt og tilsidst var han lutter Øre, thi han tænkte: „Min Søn Helmerik er et opvakt Hoved, der nok kunde barbere en Gedebuk, hvis det saa skulde være; hvad vædder, han løser Prøverne og bliver den smukke Prindsesses Gemal og Herre over Land og Folk." Thi saadan havde jo Kongen, hendes Fader, ladet forkynde. — Hurtig vendte han hjem og forglemte sin Gjæld og sine Kunder over den nye Historie, som han skyndsomst meddeelte sin Kone. Den næste Morgen allerede sagde han til Helmerik, at han vilde udruste ham til Reisen med Hest og Vaaben, og hurtig begav denne sig afsted! Da han tog Afsked, lovede han sine Forældre, at han strax vilde lade dem hente tilligemed den dumme Broder Hans i en Vogn med sex Heste for; thi han meente allerede,

han var Konge. Overmodig som han drog afsted, lod han sin Kaadhed gaae ud over Alt, hvad der kom ham i Veien. De smaa Fugle, der sadde paa Træernes Grene og priste den kjære Gud med deres Sange, saa godt de formaaede, skræmmede han bort med en Kjæp, og der var intet Dyr, som han traf paa sin Vei, uden han jo skulde have sine kaade Løier med det. Først traf han da paa en Myretue, som han lod sin Hest træde sønder og sammen, og Myrerne, som forbittrede krøbe op ad hans Hest og op paa ham selv og bede baade Hest og Mand, slog han alle ihjel og knuste. Længere frem kom han til en klar Dam, hvori der svømmede tolv Ender. Helmerik lokkede dem hen til Bredden og dræbte de elleve af dem, kun den tolvte undslap. Endelig traf han ogsaa en smuk Bistade; der gjorde han ved Bierne, ligesom han havde gjort ved Myrerne. Og saadan var det hans Glæde at plage og ødelægge de uskyldige Skabninger uden nogen Gavn for sig selv, men af den pure Ondskab.

Da Helmerik nu ved Solens Nedgang havde naaet det prægtige Slot, hvori Prindsessen var fortryllet, bankede han voldsomt paa den lukkede Port. Alt var stille; bestandigt heftigere bankede Rytteren. Endelig aabnedes en Skodde, og en gammel Moerlille med et Ansigt, der saae ud som Spindelvæv, saae ud og spurgte fortrædelig, hvad han vilde. „Jeg vil befrie Prindsessen," raabte Helmerik, „hurtig, luk mig op." „Far i Mag, min Søn," sagde den Gamle, „imorgen er atter en Dag, Klokken ni vil jeg vente Dig her." Dermed skød hun Skodden for. Den næste Morgen Klokken ni, da Helmerik

kom igjen, stod den gamle Moerlille allerede og ventede paa ham med et Kar, fuldt af Lindser, som hun strøede ud paa en smuk Eng. „Saml Kornene sammen," sagde hun til Rytteren, „om en Time kommer jeg igjen, saa maa Arbeidet være gjort." — Men Helmerik tænkte, det var en dum Spøg, og det lønnede sig ikke at bukke sig derfor; han gik imidlertid ud at spadsere, og da den Gamle kom igjen, var Karret ligesaa tomt som før. „Det er ikke godt," sagde hun. Derpaa tog hun tolv smaa Guldnøgler op af Lommen og kastede dem enkeltviis ud i den dybe, mørke Slotsdam. „Hent Nøglerne op," sagde hun, „om en Time kommer jeg igjen, saa maa Arbeidet være gjort." Helmerik lo og bar sig ad som forrige Gang. — Da den Gamle kom igjen, og heller ikke denne Opgave var løst, raabte hun to Gange: „Ikke godt, ikke godt!" Dog tog hun ham ved Haanden og førte ham opad Trappen ind i Slottets store Sal; der sad tre Fruentimmerskikkelser, alle tre indhyllede i tætte Slør. „Vælg, min Søn," sagde den Gamle, „men see dig for, at Du vælger rigtigt. Om en Time kommer jeg igjen." Helmerik var ikke klogere, da hun kom igjen, end da hun gik bort; men overmodig raabte han paa Lykke og Fromme: „Hende til Høire vælger jeg." — Da kastede alle tre Slørene tilside; i Midten sad den deilige Prindsesse, til Høire og til Venstre to afskylige Drager, og den til Høire greb Helmerik med sine Kløer og kastede ham gjennem Vinduet ud i den dybe Afgrund.

Et Aar var forløbet, siden Helmerik drog ud for at befrie Prindsessen, men endnu var der ikke kommet nogen Vogn

med sex Heste for til hans Forældre. „Ak," sagde Faderen, „bare den dumme Hans var dragen ud istedenfor vor bedste Søn, saa havde dog Ulykken været mindre!" — „Fader," sagde Hans, „lad mig drage ud, jeg vil ogsaa prøve det." Men Faderen vilde ikke have det, thi hvad der mislykkes for den Kloge, hvorledes skulde det lykkes for den Dumme? Da Faderen ikke vilde give ham Hest og Vaaben, begav Hans sig hemmeligt paa Vei, og vandrede vel tre Dage den samme Vei tilfods, som hans Broder havde redet paa een Dag. Men han var ikke bange, og sov om Natten paa det bløde Mos

under de grønne Grene ligesaa sødt som under Forældrenes Tag; Skovens Fugle vare ikke bange for ham, men sang ham i Søvn efter bedste Evne. Da han nu kom til Myrerne, der vare ifærd med at fuldføre deres nye Tue, forstyrrede han dem ikke, men vilde hjælpe dem, og de Smaadyr, der krøb op paa ham, tog han af uden at dræbe dem, om de ogsaa bed ham. Enderne lokkede han ogsaa hen til Bredden, men for at fodre dem med Brødsmuler; til Bierne kastede han friske Blomster, som han havde plukket paa Veien. Saaledes kom han munter og glad til Kongeslottet og bankede beskedent paa Skodden. Strax aabnedes Døren, og den Gamle spurgte ham, hvad han vilde. „Hvis jeg ikke er altfor ringe, vilde jeg gjerne prøve paa at befrie den smukke Prindsesse," sagde han. „Prøv det kun, min Søn," sagde den Gamle, „men hvis Du ikke bestaaer de tre Prøver, koster det Dit Liv." „Velan, Moerlille," sagde Hans, „siig, hvad jeg skal gjøre." Nu gav den Gamle ham Prøven med Lindserne. Hans var ikke seen til at bukke sig, men dog var Klokken tre Kvarteer, og Karret var endnu ikke halvt fuldt. Da var han nær ved at tabe Modet; men paa engang kom der sorte Myrer fleer end nok, og i faa Minuter laae der ikke et eneste Korn mere paa Engen. Da den Gamle kom, sagde hun: „Det er godt!" og kastede de tolv Nøgler ud i Dammen; dem skulde han nu hente op igjen inden en Time. Men Hans bragte ingen Nøgler op fra Dybet; hvor dybt han ogsaa dykkede ned, han naaede dog ikke Bunden. Fortvivlet satte han sig paa Bredden; da kom de tolv Ender svømmende, hver med en Guldnøgle i Næbet, og

kastede dem op paa det vaade Græs. Saaledes var ogsaa denne Prøve løst, da den Gamle kom igjen, for at føre ham ind i Salen, hvor den tredie og sværeste Prøve ventede ham. Forsagt saae Hans paa de tre tilslørede Skikkelser, der saae ganske eens ud; hvem skulde hjælpe ham her? Da kom der en Bisværm flyvende ind ad det aabne Vindue, de sværmede rundt om i Salen og summede omkring Munden paa de tre Tilhyllede. Men fra Høire og Venstre fløi de strax igjen bort, thi Dragerne lugtede af Beg og Svovl, hvoraf de leve; Skikkelsen i Midten omsværmede de alle og surrede og brummede sagte: „Den Mellemste, den Mellemste." Thi der duftede dem Luften af deres egen Honning imøde, som Kongedatteren holdt saameget af. Altsaa, da den Gamle kom igjen, sagde Hans trøstig: „Jeg vælger den Mellemste." Da foer de onde Drager ud ad Vinduet, men den skjønne Kongedatter kastede Sløret af og glædede sig over sin Befrielse og over sin smukke Brudgom. Og Hans sendte hurtig Bud til Prindsessens Fader om en Guldvogn med sex Heste for til sine Forældre, og de levede alle herligt og i Glæde, og de leve endnu den Dag idag, hvis de ellers ikke ere døde.

Fanden er los

eller

Historien om, hvordan Fanden opfandt Brændevinet.

To Landsherrer havde engang en Grændsestrid; der var Vidner paa begge Sider, der paastode, at hver havde Ret, og deriblandt var der to, der havde lært den sorte Kunst af Fanden og derfor forskrevet deres Sjæle til ham.

Begge disse havde engang hver for sig om Natten villet sætte falske Grændsestene, alt eftersom Enhver af dem paastod, at Grændsen skulde være, og de havde villet gjøre Stenene saaledes ved deres Sortekunster, at de saae ud, som om de alt havde staaet der i mange, mange Aar. Saa stege de begge to, som Ildmænd, op paa Bjerget. Og da den Ene kommer derop, saa er den Anden der allerede. Men den Ene havde ikke vidst, at den Anden havde de samme Tanker.

Da spurgte den Ene den Anden: „Hvad bestiller Du her?"

„„Hvad kommer det Dig ved? Siig mig først, hvad Du har her at bestille!""

„Grændsestene vil jeg sætte, og trække Grændsen der, hvor den egentlig bør være."

„„Det har jeg allerede bestilt, og der staae Stenene, og saadan gaaer nu Grændsen.""

„Det er ikke rigtigt, nei, saadan gaaer Grændsen. Min Herre har sagt, at jeg har Ret, og at jeg ikke skal give efter."

„„Hvem er Din Herre? Det maa være en net Fyr!""

„Fanden er min Herre! Har Du nu Respekt?"

„„Det er ikke sandt, han er min Herre, og min Herre har sagt mig, at jeg havde Ret og skulde ikke give efter. Pak Dig paa Øieblikket bort, eller Du skal faae en Ulykke!""

Og saadan kom nu de To i Klammeri, og tilsidst gav den ene Ildmand den anden et Ørefigen, saa Hovedet fløi af ham og rullede afsted nedad Bjerget. Og Ildmanden uden Hoved løb bagefter sit Ildhoved og vilde gribe det og igjen sætte det paa. Men han kunde ikke indhente det før heelt nede i Dybet.

Da nu den Ene gav den Anden dette Ørefigen, og denne løb bagefter sit Hoved, kom der paa engang en tredie Ildmand til og spurgte ham, som blev staaende ovenpaa: „Hvad har Du der gjort?"

„„Hvad kommer det Dig ved, og hvad har Du at befale over mig? Pak Dig afsted paa Øieblikket, eller jeg skal gjøre det Samme ved Dig, som jeg gjorde ved ham.""

„Hallunk! Har Du ikke meer Respekt for mig? Veed Du ikke, at jeg er Fanden, Din Herre?"

„„Og om Du ogsaa ti Gange er Fanden selv, saa bryder jeg mig ikke derom; Du kan for mig gjerne vadske mig, om Du ellers har Lyst?““

„Ja! jeg skal vadske Dig, saa Du skal tænke derpaa hele Dit Liv!“

Og saa begyndte Fanden at vadske ham, saa Gnisterne fløi over hele Bjerget.

Men som det nu gik allerbedst, saae Ildmanden sit Snit, greb til og fik Fanden i Nakken, holdt ham fast og sagde til ham:

„Nu er Du i min Magt; nu skal Du see, at Du er i Menneskehænder! Du har i hele Dit Liv tidt nok dreiet Halsen om paa Folk, nu skal Du engang selv mærke, hvordan det er, naar man dreier Halsen om paa En.“

Og saa begyndte han at dreie Halsen om paa Fanden. Da denne nu saae, at det var Ildmandens Alvor, begyndte han at bede for sig og gav mange gode Ord, at han dog vilde lade ham gaae og lade være at dreie Halsen om paa ham, saa vilde han ogsaa gjøre Alt, hvad han forlangte af ham. Saa sagde Ildmanden: „Ja, siden Du beder saa ynkeligt for Dig, vil jeg lade Dig gaae; men først maa Du give mig det Papir tilbage, hvori jeg har forskrevet min Sjæl til Dig, og saa maa Du ogsaa love mig, ja, Du maa sværge mig det til ved Din Oldemoder, at Du ikke mere vil have nogen Deel i mig, og at Du aldrig mere i Dit Liv vil lade nogen Menneske-sjæl forskrive sig til Dig.“

Hvad enten det smagte Fanden eller ikke, han var nu engang i Klemme, og hvis han igjen vilde slippe løs og redde sin Hals, maatte han bide i det sure Æble, og han gav ham hans Forskrivning tilbage og tilsvoer ham ved sin Oldemoder, at han ikke mere vilde have nogen Deel i ham, og at han aldrig mere i sit Liv vilde lade nogen Menneskesjæl forskrive sig til ham. Da Alt det var skeet, slap han Fanden løs.

Men da Fanden igjen var bleven fri, gjorde han et Spring tilbage, forat den Anden ikke endnu engang skulde gribe ham, og sagde: „Saa! nu er jeg fri igjen; men om jeg nu endogsaa har givet Dig, Tossehoved, din Forskrivning tilbage og har lovet og tilsvoret Dig, at jeg ikke mere vilde have nogen Deel i Dig, saa har jeg dog ikke lovet Dig, at jeg ikke vilde dreie Halsen om paa Dig, naar jeg igjen blev fri. Og nu skal Du ogsaa strax paa Stedet døe, fordi Du har klemt mig og villet dreie Halsen om paa mig!"

Med disse Ord foer Fanden løs paa ham og vilde gjøre det af med ham, men han slap fra ham og løb ind i Skoven; Fanden efter ham, lige i Hælene paa ham. Endelig fandt han paa et Middel til at redde sig, da han kom til et gammelt Bøgetræ, som var huult og havde et Hul forneden. Der krøb han hurtig ind og vilde skjule sig for Fanden. Men da han fra Øverst til Nederst var af Ild, saa lyste Tæerne i den mørke Nat, og Fanden saae, hvor han havde skjult sig, og kom og vilde gribe ham i Taaspidsen.

Men han, som sad i Træet, hørte, hvordan Fanden kom trampende og vilde gribe ham; han krøb heelt ind og bestandig

høiere og høiere op i Træet. Saa krøb Fanden ogsaa ind, og hiin kravlede stedse høiere og høiere, og Fanden altid bagefter. Endelig var der foroven i Træet et stort Hul, og da Ildmanden kom dertil, krøb han ud. Og da han var kommen ud, tog han Noget og stoppede Hullet med, hvoraf han var krøben ud, og steg hurtig ned og tilstoppede ogsaa Hullet forneden, og gjorde det saa fast ved sin Sortekunst, at Satan selv og hans Oldemoder og hele Helvede ikke igjen kunde lukke det op. Saa gik han sin Vei.

Og der sad saa Fanden i det gamle Bøgetræ og kunde ikke komme ud, og det hjalp nu Altsammen ikke, han maatte blive siddende der. Og saadan sad han længe der, og mange Gange i den Tid hørte Folk, som gik over dette Bjerg, hvordan han brølede og gryntede i sit Bøgetræ. Men endelig begyndte man at skove deroppe paa Bjerget, og Bøgetræet blev ogsaa fældet. Saa kom han endelig ud igjen og blev fri, den Satan. Da han nu igjen var fri, begav han sig paa Vei og gik hjem til Helvede, forat see, hvordan der saae ud. Men der var Alting ligesaa tomt, som der om Hverdagen er i Kirken, og der var ikke en Sjæl mere hverken at høre eller see. Siden Fanden var gaaet bort og ikke kommen igjen, og heller intet Menneske vidste, hvor han var bleven af, var der ikke kommet en eneste Sjæl mere til Helvede. Og saa var hans Oldemoder død af Sorg, og da hun var død, saa pakkede de stakkels Sjæle, som dengang vare i Helvede, sammen og begave sig bort derfra og gik alle med hverandre ind i Himmelen. Og der stod han nu ganske, ganske muttersene i Helvede, og

vidste ikke sine levende Raad, hvordan han nu skulde finde paa igjen at fange de stakkels Sjæle, fordi han ikke længer turde gjøre som før, da han jo dengang havde maattet sværge ved sin Oldemoder, at han ikke mere vilde lade nogen Menneskesjæl forskrive sig til ham, og paa anden Maade fik han dengang ikke noget Menneske til Helvede. Og der stod han og vidste hverken ud eller ind af Sorg, og vilde rende Hornene af sig af lutter Smerte og Jammer. —

Da faldt ham paa engang Noget ind.

Da han havde siddet i den gamle Bøg og ikke kunnet komme ud, saa var Tiden tilsidst bleven ham lang, og saa havde han udspekuleret Allehaande og udtænkt og opfundet Brændevinet. Det faldt ham nu saadan atter ind midt i hans Hjerteforg, og det, tænkte han, det maatte dog være et Slags Middel til atter at bringe arme Sjæle til Helvede.

Og saa pakkede han paa Stedet sammen og lod Helvede være Helvede, og gik til Nordhausen og blev Brændeviinsbrænder og lavede Brændeviin paa Kraft og skjænkede det ud i Verden. Og han viste ogsaa alle Nordhauserne, hvordan man skal lave en Snaps, og han lovede dem Guld og Gods, naar de lærte at lave Brændeviin. Og Nordhauserne lode sig det ikke sige to Gange, og de bleve alle Brændeviinsbrændere og lavede Brændeviin og skjænkede det ud i Verden. Fra den Tid af skriver det sig, at der indtil den Dag idag bliver brændt saameget Brændeviin i Nordhausen, som paa intet andet Sted i Verden.

Men som Fanden havde tænkt, saadan gik det ogsaa. Naar Folk først havde faaet en Smule Brændeviin i Livet,

saa begyndte de at bande og sværge, og bandede og svor deres Sjæle Fanden i Vold, saa at Fanden fik dem, naar de vare døde, og behøvede ikke at tjene dem derfor, som han ellers havde maattet gjøre, naar han vilde have en stakkels Sjæl. Og naar de havde drukket rigtigt tæt og vare blevne fortumlede i Hovedet af Brændevinet, begyndte de at kives og slaaes og knækkede Halsen paa hverandre, saa Fanden ikke først behøvede at gjøre sig den Uleilighed at dreie den om paa dem. Og naar Fanden tidligere med Nød og neppe engang om Ugen havde kunnet faae een stakkels Sjæl til Helvede, saa kom de nu derhen hver Dag i Dusin- og Skokkeviis, og det varede ikke et Aar, saa var Helvede blevet for lille, og Fanden kunde ikke bringe flere derind og maatte derfor lade et heelt nyt Stykke bygge til Helvede.

Og kort og godt, siden Fanden dengang slap ud igjen af det gamle Bøgetræ, siden den Tid er Brændevinet opkommet, og siden Brændevinet er kommet ind i Verden, kan man først ret egentlig sige: „Fanden er løs!"

Hans og Grethe.

Der var engang en fattig Brændehugger, der levede med sin Kone og to Børn i en ussel Hytte i Skoven. Børnene hed Hans og Grethe, og da de saadan begyndte at voxe til, saa manglede de stakkels Folk altid mere og mere Brød. Desuden bleve Tiderne værre og Føden dyrere, det gav begge For-

ældrene mange Sorger. Da de en Aften havde begivet sig til deres haarde Leie, sukkede Manden og sagde: „Ak Kone, hvordan skulle vi dog komme ud af det med Børnene, nu da Vinteren staaer for Døren, og vi ikke engang have Noget til os selv!" Og da svarede Moderen: „Jeg veed intet andet Raad, end at Du jo før jo hellere fører dem ud i Skoven, giver Enhver af dem endnu et lille Stykke Brød, antænder en Ild for dem, befaler dem Vorherre i Vold og gaaer bort."

„Men du kjære Gud! hvordan skal jeg dog gjøre det ved mine egne Børn, Kone?" spurgte Brændehuggeren bekymret. „Nu vel, saa lad det være," raabte Konen i Vrede: „saa kan Du lade tømre en Ligkiste for os alle Fire, og lade Børnene døe af Sult!"

De to Børn, som Sulten endnu holdt vaagne i deres smaa Senge af Mos, hørte paa, hvad Moderen og Faderen talte med hinanden, og den lille Søster begyndte at græde, men Hans trøstede hende og sagde: „Græd ikke, min lille Grethe, jeg skal nok hjælpe os;" han ventede, indtil de Gamle sov, smuttede saa ud af Hytten, søgte efter hvide Smaasteen i det deilige Maaneskin, skjulte dem godt og sneg sig atter ind, hvorpaa han og Søsteren snart faldt i Søvn.

Om Morgenen skete nu det, som Forældrene havde aftalt. Moderen gav ethvert af Børnene et Stykke Brød og sagde: „Det er Alt, hvad I faae idag; hold nu godt Huus dermed." Grethe bar Brødet, Hans bar hemmeligt sine Smaasteen, Faderen havde sin Brændeøxe paa Armen, Moderen lukkede Huset til og fulgte efter med en Vandkrukke. Hans gik hen

bagved Moderen, saa at han var den Sidste paa Veien, kiggede ofte tilbage efter Hytten, og da han ikke saae den mere, lod han strax en hvid Steen falde, og efter et Par Skridt igjen en og saadan bestandig.

Nu vare de Alle midt inde i den dybe Skov, og der antændte Faderen en Ild, hvortil Børnene bare en Mænge Pindebrænde sammen, og Moderen sagde til Børnene: „I ere vel trætte; læg Jer nu her ved Ilden og sov, imens vi hugge Brænde, siden komme vi igjen og hente Eder."

Børnene slumrede saa en Smule, og da de vaagnede, stod Solen høit paa Himmelen, og da Hans og Grethe vare sultne, fortærede de deres Stykke Brød. Hvem der ikke kom, det var Forældrene. Og sidenefter sov Børnene atter ind, til det blev mørkt; de vare endnu bestandig alene, og Grethe begyndte at græde og blive bange. Men Hans trøstede hende og sagde: „Vær ikke bange, Søster, den kjære Gud er jo hos os, og snart staaer Maanen op, saa gaae vi hjem."

Og virkelig stod Maanen snart op i sin fulde Glands og lyste for Børnene paa Hjemveien og glimrede paa de sølverhvide Kiselstene. Hans tog Grethe ved Haanden, og saadan vandrede Børnene afsted med hinanden uden Frygt og uden Uheld, og da det gryede ad Dag, saa kunde de skimte Faderens Huus gjennem Buskene, de kom til Skovhuset og bankede paa. Da Moderen aabnede Døren, blev hun ordentligt bange ved at see Børnene, og vidste ikke, om hun skulde skjende eller glæde sig, men Faderen glædede sig, og saa bleve

de to Børn igjen lukkede ind i Huset med et Gudsfred og Goddag.

Men det varede ikke synderligt længe, saa blev der stor Nød igjen, og hiin Samtale og den Beslutning, at føre Børnene ud i Skoven og at lade dem der alene og overgive dem til Himmelens Omsorg, gjentog sig. Atter hørte Børnene

med bekymrede Hjerter paa den sørgelige Samtale, og den kloge Hans stod op fra sit Leie og vilde igjen ud for at søge blanke Stene, men da vare Husets Døre fast tillukkede, thi Moderen havde mærket det og derfor lukket Dørene. Dog trøstede Hans atter den grædende Søster og sagde: „Græd ikke, kjære Grethe, den kjære Gud kjender alle Veie, han skal nok føre os paa den rette."

Tidlig næste Morgen maatte Alle staae op og igjen gaae ud i Skoven, og saa fik Børnene igjen et Stykke Brød, men endnu mindre end før, og Veien gik endnu dybere ind i Skoven; men Hans smuldrede hemmeligt sit Brød i Lommen og strøede Smuler paa Veien istedetfor Steen og meente saa, at han nok siden derefter vilde kunne finde hjem igjen. Og nu gik det som tidligere; en stor Ild blev antændt, og Børnene maatte igjen til at sove, og da de vaagnede, vare de alene, og Forældrene kom slet ikke igjen. Og det blev Middag, og Grethe deelte sit Stykke Brød med Hans, fordi han havde strøet sit paa Veien i lutter Smuler; saa sov de atter ind og vaagnede først om Aftenen, eensomme og forladte. Grethe græd, men Hans var trøstig og meente, han skulde nok finde Vei ved Brødsmulerne; han ventede, til Maanen var staaet op, tog saa Grethe ved Haanden og sagde til hende: „Kom, Søster, nu gaae vi hjem."

Men da Hans søgte efter Brødsmulerne, var der slet ingen mere, for de smaa Skovfugle havde taget dem alle, allesammen, og ladet sig dem smage godt. Og saa vandrede Børnene den hele Nat igjennem Skoven, men kom snart paa

Afvei, bleve vildfarende og vare meget bedrøvede. Endelig sov de ind paa det bløde Mos og vaagnede sultne op, da det grydede ad Dag, for de havde ikke en Bid Brød mere og maatte stille deres Sult og Tørst med de deilige Skovbær, som stode hist og her. Og medens de saadan vankede om i Skoven, uden at kunne finde Vei eller Sti, see, da kom der en sneehvid lille Fugl flyvende og blev ved at flyve foran dem, som vilde den vise Børnene Vei, og de fulgte glade efter Fuglen. Paa engang saae de et lille Huus, paa hvis Tag Fuglen satte sig; den pillede deraf og da Børnene kom heelt derhen, vare de ude af sig selv af Glæde og Forundring, for Huset var ganske af Brød, ligesaadan Væggene, Taget var tækket med Pandekager og Vinduerne vare af gjennemsigtigt Kandissukker. Det kunde Børnene lide, de spiste af Taget og af en itubrukken Vinduesrude. Da lod der sig pludseligt indenfra en Stemme høre, som raabte:

„Smage, smage, smag!
Hvem smager paa mit Tag?"

Og Børnene svarede:

„Det er Blæsten, det er Blæsten,
Fra Østen og Vesten!"

og spiste roligt videre, for de vare meget sultne, og det smagte dem ganske fortræffeligt.

Da gik Husets Dør op og ud traadte der en ældgammel, krogrygget Moerlille med rindende Øine og frygtelig grim, Ansigt og Pande vare fulde af Rynker, og midt i sad der en stor, stor Næse. Hendes Øine vare ogsaa ligesaa grønne som

Græs. Børnene bleve ikke saa lidt bange, da de saae hende, men den Gamle lod ganske venlig og sagde: „Ei, I kjære Børn smaa, kom dog ind i mit Huus, kom dog indenfor! Der vanker endnu meget bedre Kager!"

Børnene gik gjerne med den Gamle, og da de vare komne indenfor, saa vartede hun dem ogsaa op, saa det var en Lyst. Der gaves Alt, hvad Hjertet kunde forlange; Tvebakker og Chokolade, Sukker og Mælk, Æbler og Nødder og de deiligste Kager. Og medens Børnene bleve ved at spise og vare veltilmode, redte den Gamle to Smaasenge med bløde Puder og sneehvide Lagener; saa bragte hun Børnene tilsengs, de

troede at være i Himmelen, bade fromt deres Aftenbøn og sov snart efter ind.

Men det var ikke rigtig fat med denne Gamle. Hun var en ond og slem Hex, der spiste de Børn, som hun lokkede til sig ved sit Brød- og Kagehuus, naar hun først havde fodret dem rigtigt fede.

Dette havde hun nu ogsaa isinde med Hans og Grethe. Ganske tidligt stod den Gamle alt foran Sengene, hvor Børnene endnu sov saa sødt, og glædede sig over sin Fangst, rev Hans ud af Sengen og bar ham hen til den tilgittrede Gaasesti og bandt ham ogsaa for Munden, at han ikke skulde skrige. Saa vækkede hun den stakkels Grethe med Heftighed og raabte til hende med raa Stemme: „Staa op, dovne Tøs! Din Broder er puttet i Gaasestien, nu maae vi koge ham nogen god Mad, at han kan blive rigtig fed og give mig en god Steg!"

Grethe var nær ved at døe af Skræk, græd og skreg, men det hjalp Intet, hun maatte adlyde og staae op, hjælpe med at koge Mad, men turde dog selv bære den hen til Gaasestien og græde med sin indespærrede Broder. Hun selv havde det slet ikke godt hos Hexen. Saadan gik det en Tidlang, imedens den Gamle ofte listede sig hen til Gaasestien og befalede Hans at stikke en Finger ud imellem Tremmerne, forat hun kunde føle, om han blev fed. Men Hans rakte hende altid et lille tørt Been, og hun undrede sig over, at Drengen vedblev at være saa mager trods den gode Mad. Endelig var hun kjed deraf og sagde til Grethe: „Kort og godt, idag skal han steges,"

og gjorde et mægtigt Baal i Bagerovnen, der stod ved Siden af Hytten; og saa skød hun nogle Brød ind, forat hun kunde have friskbagt Brød til Stegen. Grethe vidste ikke sine levende Raad og endelig bød den gamle Hex hende, at sætte sig paa Skydeskovlen og kigge ind i Bagerovnen, den Gamle vilde kun skyde hende en ganske lille Smule ind i Ovnen, forat Grethe kunde see, om Brødene vare brune, men egentlig vilde hun med det Samme først stege den stakkels lille Pige derinde.

Men da kom den lille sneehvide Fugl flyvende og sang: „Vogt Dig, vogt Dig, see Dig for!" Og saa fik Grethe Øinene op, saa hun gjennemskuede den Gamles List og sagde: „Viis mig først, hvordan jeg skal bære mig ad, saa skal jeg nok gjøre det." Strax satte den Gamle sig paa Ovnbrædtet, og Grethe tog fat i Skaftet og skød hende saalangt ind i Bagerovnen, som Skaftet var langt, og saa klip, klap, slog hun Jerndøren til for Ovnen, skød Slaaen for, og da Ovnen var frygtelig heed, maatte den gamle Hex stege og brase derinde og elendigt omkomme til Løn for hendes onde Gjerninger. Men Grethe løb ud til Hans, lukkede ham ud af Gaasestien, og da han kom ud, faldt han sin lille trofaste Søster om Halsen, kyssede hende, og de græd af Glæde og takkede Gud.

Og derpaa kom den hvide Fugl igjen, og ogsaa mange andre Skovfugle; de fløi op paa Husets Kagetag, hvor der var en lille Rede, og deraf tog enhver Fugl en broget Steen eller en Perle og bar dem hen til Børnene, og Grethe holdt sit Forklæde op, forat modtage alle de mange smaa Stene. Den snehvide Fugl sang:

„Ædelsteen og Perler graae
for alle de mange Smuler smaa!"

Nu mærkede Børnene, at Fuglene vare taknemmelige, fordi Hans havde strøet Brødsmuler paa Veien, og saa fløi den hvide Fugl igjen foran dem, for at vise dem Vei ud af Skoven. Snart kom de til et stort Vand, og der stode de raadvilde og kunde ikke komme videre. Men pludselig kom der en stor deilig Svane svømmende, til den raabte Børnene:

„Svane, Svane kjære, vor lille Baad Du være!" Og Svanen bøiede sit Hoved og roede hen til Strandbredden, og bar

Børnene, den Ene efter den Anden, over til den anden Side. Men den lille hvide Fugl var allerede fløiet derover og fløi nu stedse foran Børnene, til de endelig kom ud af Skoven og atter til Forældrenes lille Huus.

Den gamle Brændehugger og hans Kone sadde sørgmodige og stille i den snevre lille Stue og havde stor Sorg for Børnene, ja fortrøde mange tusinde Gange, at de havde sendt dem bort og sukkede: „Ak, naar dog bare Hans og Grethe blot en eneste Gang vilde komme igjen, saa skulde vi aldrig mere lade dem ene i Skoven" — da gik just Døren op, uden at der først var banket paa, og Hans og Grethe traadte ind! Naa, det var en Glæde! Og da nu endelig først de kostbare Perler og Ædelstene, som Børnene bragte med, kom for en Dag, saa blev der Glæde i alle Hjørner og Kanter, og al Nød og Sorg var fra nu af forbi.

Den gamle Troldmand og hans Børn.

Der levede engang en ond Troldmand, som for lang Tid siden havde røvet to spæde Børn, en Dreng og en Pige, med hvem han levede ganske ensomt og alene i en Hule. Disse Børn havde han [Gud forbarme sig over dem] tilsvoret den

Onde, og sin slemme Kunst øvede han af en Troldbog, som han gjemte som sin bedste Skat.

Men naar det nu hændte sig, at den gamle Troldmand gik bort fra Hulen, og Børnene bleve alene tilbage, saa læste Drengen, der havde udspeidet Stedet, hvor den Gamle gjemte Troldbogen, i Bogen og lærte deraf mangt et Trylleord og mangen en Trylleformular, og lærte selv ganske fortræffeligt at hexe. Fordi nu den Gamle kun sjeldent lod Børnene komme ud af Hulen, og vilde holde dem fangne indtil den Dag, de skulde tilfalde den Onde, saa længtes de saameget mere efter at komme bort og raadsloge med hinanden om, hvordan de hemmeligt vilde flygte, og en skjøn Dag, da Troldmanden meget tidligt havde forladt Hulen, sagde Drengen til Søsteren: „Nu er det Tid, Søster! Den slemme Mand, der holder os i saa haardt Fængsel, er borte; lad os nu begive os paa Vei og gaae herfra, saalangt vore Fødder kunne bære os!" Det gjorde Børnene, gik bort og vandrede den hele Dag.

Da det nu lakkede henad Eftermiddag, vendte Troldmanden hjem og savnede strax Børnene. Strax slog han sin Troldbog op og læste deri, ad hvad Kant de vare gaaede, og han var næsten lige ved at indhente dem; Børnene mærkede allerede hans vrede brølende Stemme, og Søsteren var fuld af Angst og Forfærdelse og raabte: „Broder, Broder! Nu ere vi fortabte, den slemme Mand er allerede ganske nær!" Da anvendte Drengen sin Tryllekunst, som han havde lært af Bogen; han sagde et Trylleord, og strax blev hans Søster til en Fisk,

og han selv blev en stor Dam, hvori den lille Fisk lystigt svømmede omkring.

Da den Gamle kom til Dammen, mærkede han vel, at han var bedragen, og brummede ærgerlig: „Ja bi kun, bi kun, Jer fanger jeg dog!" og løb sporenstregs hjem til sin Hule, for at hente et Garn til at fange Fisken i. Men da han var borte, blev Dammen og Fisken atter til Broder og Søster; de skjulte sig nu godt og sov ud, og næste Morgen vandrede de videre og gik atter en heel Dag.

Da den onde Troldmand kom med sit Garn til Stedet, som han havde mærket sig vel, var der ingen Dam at see, men der laae en grøn Eng, hvor man vel kunde fange Frøer, men ingen Fisk; da blev han endnu mere vred end før, kastede Garnet fra sig og forfulgte videre Børnenes Spor, der ikke undgik ham, for han bar en Tryllekjep i Haanden, og den viste ham den rigtige Vei.

Og da det var blevet Aften, havde han igjen næsten indhentet de vandrende Børn; de hørte ham allerede snøfte og brøle, og Søsteren raabte atter: „Broder, kjære Broder! nu ere vi fortabte, den onde Fjende er lige bagved os."

Da sagde Drengen atter et Trylleord, han havde lært af Bogen, og han blev til et Kapel ved Veien og den lille Pige til et deiligt Alterbillede i Kapellet.

Da nu Troldmanden kom til Kapellet, mærkede han vel, at han anden Gang var narret og løb frygtelig brølende rundt omkring det; men han turde ikke betræde det, fordi det altid

stod i Troldmændenes Pagt med den Onde, at de aldrig maatte træde ind i en Kirke eller et Kapel.

„Tør jeg end ikke betræde Dig, saa vil jeg dog antænde Dig og brænde Dig til Aske!“ skreg Troldmanden og løb bort for at hente Ild fra sin Hule.

Medens han nu løb næsten hele Natten igjennem, blev Kapellet og det smukke Alterbillede igjen til Broder og Søster; de skjulte sig og sov, og den tredie Morgen gik de videre og gik hele Dagen, medens Troldmanden, der havde en lang Vei at gaae, paany satte efter dem. Da han kom med sin Ild derhen, hvor Kapellet havde staaet, løb han med Næsen mod en stor Klippe, der ikke lod sig antænde og brænde til Aske, og saa løb han da videre med rasende Spring efter Børnenes Spor.

Henimod Aften var han dem nu ganske nær, og for tredie Gang tabte Søsteren Modet og gav sig fortabt; men Drengen sagde atter et Trylleord, som han havde lært af Bogen, da blev han til det haarde Gulv i en Lo, hvor Folkene stode og tærskede, og hans Søster var forvandlet til et lille Korn, der laae som tabt paa Gulvet.

Da den onde Troldmand kom derhen, saae han vel, at han for tredie Gang var narret, men denne Gang betænkte han sig ikke længe, løb heller ikke først hjem, men sagde ogsaa et Trylleord, som han havde lært af Troldbogen; da blev han forvandlet til en sort Hane, der hurtig løb hen til Bygkornet for at pikke det op; men Drengen sagde endnu engang et Trylleord, som han havde lært af Bogen, da blev han hurtig

til en Ræv, greb fat i den sorte Hane, før den havde snappet Bygkornet, og bed Hovedet af den, og saadan var det strax forbi med Troldmanden, ligesom dette Eventyr.

Den gyldne Raabuk.

Der var engang to stakkels Sødskende, en Dreng og en Pige, Pigen hed Margrethe, Drengen hed Hans. Deres Forældre vare døde og havde slet ikke efterladt dem Noget, derfor maatte de gaae om og tigge. Til at arbeide vare Begge endnu altfor svage og smaa, for Hans var først tolv Aar gammel og Grethe var endnu yngre. Om Aftenen gik de hen til det første det bedste Huus, bankede paa og bade om Nattely, og mangen Gang bleve de ogsaa modtagne af gode velgjørende Mennesker, der gave dem at spise og drikke; desuden var der ogsaa mange barmhjertige Folk, der gave dem et eller andet Klædningsstykke.

Saaledes kom de engang om Aftenen til et lille Huus, der laae ganske ene; de bankede paa Ruden og strax efter saae en gammel Kone ud og hende spurgte de, om de ikke maatte blive Natten over der. Svaret lød: „For mig gjerne, kom kun ind!" Men da de traadte ind, sagde Konen: „Jeg vil nok beholde Jer Natten over, men naar min Mand mærker det,

saa er I fortabte; for han spiser gjerne en ung Menneskesteg, hvorfor han slagter alle Børn, der falde ham i Hænderne."

Da bleve Børnene meget bange; dog kunde de nu engang ikke gaae videre, det var allerede blevet ganske mørk Nat. Saa lode de sig godvillig putte ind i en Tønde og forholdt sig ganske stille. Men de kunde i lang Tid ikke falde isøvn, især da de en Time efter hørte en Mand komme med tunge Skridt,

det var sandsynligviis Menneskeæderen. Det bleve de snart overtydede om, thi nu begyndte han med brølende Stemme at skjende paa sin Kone, fordi hun ikke havde nogen Menneskesteg til ham. Om Morgenen forlod han atter Huset og trampede saa haardt, at Børnene, der dog endelig vare slumrede ind, vaagnede derved.

Da de nu havde faaet Noget at spise af Konen, sagde denne: „I Børn maae nu ogsaa bestille Noget, der har I to Koste, gaae ovenpaa og fei mig mine Stuer; der er tolv, men I skulle kun feie de elleve, den tolvte maae I for Himlens Skyld ikke lukke op. Jeg vil imidlertid gaae et Ærinde. Vær nu flittige, saa I kunne være færdige, naar jeg kommer igjen." Børnene feiede meget flittigt, og snart vare de færdige. Nu gad Grethe dog nok vide, hvad der var i den tolvte Stue, som de ikke maatte see, da det var dem forbudt at aabne Døren. Hun kiggede en Smule gjennem Nøglehullet, og saae da en yndig lille Guldvogn, der var forspændt med en gylden Raabuk. Hurtig kaldte hun paa Hans, forat han ogsaa skulde kigge derind. Og da de først havde seet rigtig efter, om Konen ikke var vendt hjem, og da de ikke saae Noget til hende, lukkede de hurtigt Dørene op, trak Vognen ud tilligemed Raabukken, satte sig saa ind i Vognen og kjørte afsted. Men det varede ikke længe, saa saae de Konen og tillige Menneskeæderen komme dem imøde langt borte, just paa den Vei, de kjørte med den røvede Vogn. Hans sagde: „Ak, Søster hvad skal vi gjøre? Naar de to Gamle opdage os, ere vi fortabte."

„Stille!“ sagde Grethe, „jeg kjender er kraftigt Trylleord, som jeg har lært af Bedstemoder:

Røde Rose, Du maa stikke,
Seer Du mig, saa see mig ikke!

og strax vare de forvandlede til en Rosenbusk, Grethe blev til en Rose, Hans til Tornene, Raabukken til Stilkene og Vognen til Bladene.

Nu kom baade Menneskeæderen og hans Kone gaaende der forbi og den Sidste vilde plukke sig den smukke Rose, men hun stak sig saa slemt, at hendes Finger blødte, og hun gik fortrædelig bort. Da nu de Gamle vare borte, begave Børnene sig skyndsomst paa Vei og kjørte videre og kom snart til en Bagerovn, der stod fuld af Brød. Da hørte de en huul Stemme raabe ud derfra: „Flyt mig mit Brød, flyt mig mit Brød!“ Hurtig flyttede Grethe Brødet og lagde det i deres Vogn, hvorpaa de kjørte videre. Da kom de til et stort Pæretræ, der hang fuldt af deilige modne Frugter, og herfra lød det igjen: „Ryst mig mine Pærer, ryst mig mine Pærer!“ Grethe rystede strax, og Hans hjalp flittig med at opsamle dem og ryste Pærerne ud i Guldvognen. Og atter kom de til en Viinstok, der raabte med hydig Stemme: „Pluk mig mine Druer, pluk mig mine Druer!“ Grethe plukkede ogsaa disse og pakkede dem paa deres Vogn.

Men imidlertid vare Menneskeæderen og hans Kone komne hjem og havde med Forbittrelse seet, at Børnene havde stjaalet deres Guldvogn tilligemed Raabukken, netop paa samme Maade som de selv for mange Aar siden havde stjaalet Vogn og

Raabuk og ovenikjøbet endnu begaaet et Mord ved Tyveriet, de havde nemlig dræbt den retmæssige Eier. Vognen med Raabukken for var ikke blot i og for sig af stor Værdi, men den besad desuden den fortræffelige Egenskab, at hvor den kom hen, fik den Gaver fra alle Kanter, af Træ og Busk, af Bagerovn og Viinstok. Saadan havde Folkene, Menneskeæderen og hans Kone, i mange Aar ved Vognen, om end paa uretmæssig Maade, ladet sig give gode Fødevarer og derved levet i Herrens Fryd og Glæde. Da de nu saae, at deres Vogn var taget fra dem, begave de sig strax paa Vei for at løbe efter Børnene og atter fratage dem det kostelige Bytte. Tillige løb Munden i Vand paa Menneskeæderen ved Tanken om Menneskestegen, for Børnene vilde han strax fange og slagte. Med lange Skridt løb de to Gamle efter Børnene, og fik snart Øie paa dem i det Fjerne, fordi de kjørte foran dem. Børnene kom nu til en stor Dam og kunde ikke komme videre, for der var hverken nogen Færge der eller nogen Bro, til at komme over paa. Kun var der en heel Deel Ænder at see, der lystig svømmede omkring derude. Grethe lokkede dem hen til Bredden, tilkastede dem Føde og sagde:

„I Ænder, I Ænder, svømmer tilsammen,
Lav mig en Bro, til at gaae over Dammen!"

Da svømmede Ænderne Alle tæt sammen, dannede en Bro, og Børnene kom lykkelig over til den anden Side tilligemed Raabukken og Vognen. Men lige bagefter kom ogsaa Menneskeæderen og brummede med afskylig Stemme:

„I Ænder, I Ænder, svømmer tilsammen,
Lav mig en Bro, til at gaae over Dammen!"

Hurtig svømmede Ænderne sammen og bar begge de Gamle over — mener I? nei! midt i Dammen, hvor Vandet var dybest, svømmede Ænderne fra hverandre, og den slemme Menneskeæder plumpede ned paa Bunden tilligemed sin Gamle og druknede. Og Hans og Grethe bleve meget velhavende Folk, men de gave ogsaa rigelig af deres Velsignelse til de Fattige og gjorde meget Godt, fordi de altid tænkte paa, hvor tungt det havde været, da de selv vare fattige og maatte gaae om og tigge.

Manden uden Hjerte.

Der var engang syv Brødre, der hverken havde Fader eller Moder eller Søster, de maatte selv forrette Alt i Huset og det behagede dem ikke, derfor besluttede de indbyrdes, at de vilde gifte sig. Men nu var der ingen Piger for dem der, hvor de boede, da sagde de ældre, at de vilde drage ud i Verden for at søge sig hver en Brud, og den Yngste skulde imidlertid passe paa Huset, og til ham vilde de saa medbringe en rigtig kjøn Brud. Dermed var den Yngste vel fornøiet, og de Sex begave sig glade og veltilmode paa Vei. Underveis kom til et lille Huus, det laae ganske ensomt i en Skov, og foran Huset stod der en gammel, gammel Mand, der kaldte paa Brødrene og spurgte: „Heida! I unge Fyre! Hvorhen gjælder Reisen saa lystig og rask?" — „Ei! vi vil hver hente os en smuk Brud og ogsaa en til vor yngste Broder derhjemme," svarede Brødrene.

„Aa, kjære unge Venner," sagde den Gamle, „jeg lever her saa muttersene, bring dog ogsaa en Brud med til mig, men en ung og kjøn maa det være!"

Brødrene gik saa videre og tænkte: „Hm, hvad vil saadan en gammel, iisgraa Træmand gjøre med en ung kjøn Brud?"

Da nu Brødrene vare komne til en By, saa fandt de der syv Søstre, saa unge og saa smukke, som de kunde ønske sig, dem tog de, og den yngste tog de med til deres Broder.

Veien førte dem atter igjennem Skoven, og den Gamle stod atter foran sit Huus, som ventede han paa dem, og sagde:

„Ei, I brave Drenge! Det kan jeg lide, at I have medbragt mig saadan en ung kjøn Brud!" — „Nei," sagde Brødrene, „hun er ikke til Dig, hun er til vor Broder hjemme, til ham har vi lovet hende!" —

„Saa?" sagde den Gamle, „lovet? ja, jeg skal love Jer!" og saa tog han en lille hvid Kjep og mumlede et Par Trylleord og rørte Brødrene og Pigerne med Kjeppen — paa den yngste nær — da bleve de alle forvandlede til Graasteen. Men den yngste af Søstrene førte Manden ind i Huset og det maatte hun passe og holde i Orden, hvad hun ogsaa gjerne gjorde, men hun var altid bange for, at den Gamle snart kunde døe, og saa vilde hun ogsaa være ligesaa muttersene i det ensomme Huus i den vilde øde Skov, som den Gamle tidligere havde været. Det sagde hun til ham og han svarede: „Vær Du ikke bange for det, frygt ikke og haab ikke, at jeg skal døe. See, jeg har intet Hjerte i Brystet; men døde jeg alligevel, saa finder Du over Døren min hvide Tryllestav, og rør Graastenene med den, saa ere dine Søstre og deres Kjærester befriede, og Du har Selskab nok."

„Men hvor i Alverden har Du da dit Hjerte, naar Du ikke har det i Brystet?" spurgte den unge Pige. „Skal Du vide Alting?" spurgte den Gamle. „Naar Du endelig vil vide det, saa sidder mit Hjerte i Sengetæppet."

Da syede og broderede den unge Pige, naar den Gamle var borte og passede sine Forretninger, i sin Ensomhed de deiligste Blomster paa hans Sængetæppe, for at hans Hjerte skulde have Glæde deraf. Men den Gamle smilede derover

og sagde: „Du gode Barn, det var jo kun min Spøg; mit Hjerte, det sidder — det sidder" — „Naa, hvor sidder det da, kjære Fader?" — „Det sidder i — Stuedøren!" —

Da pyntede den unge Pige næste Dag, da den Gamle var borte, Stuedøren meget kjønt med brogede Fjer og friske Blomster og behængte den ogsaa med Krandse. Da den Gamle nu kom hjem, spurgte han, hvad det skulde betyde. „Det gjorde jeg," svarede hun, „for at gjøre dit Hjerte til Behag." Da smilede atter den Gamle og sagde: „Mit Hjerte er et ganske andet Sted end i Stuedøren." Da blev Pigen meget bedrøvet og sagde: „Ak, Fader, saa har Du dog et Hjerte og kan døe, og jeg vil da være saa alene." Da gjentog den Gamle Alt, hvad han allerede to Gange havde fortalt hende, og hun trængte atter ind paa ham, at han skulde sige hende, hvor hans Hjerte dog egentlig var. Da sagde den Gamle: „Langt, langt herfra ligger der i den dybeste Ensomhed en stor ældgammel Kirke, som er fast tillukket med Jerndøre, rundt om den gaaer der en dyb Voldgrav, der fører ingen Bro derover og i Kirken der flyver en Fugl op og ned, den æder ikke og drikker ikke og døer ikke, og Ingen formaaer at fange den, og saalænge Fuglen lever, saalænge lever ogsaa jeg, thi mit Hjerte er i Fuglen."

Da blev Pigen bedrøvet over, at hun ikke kunde gjøre sin Gamles Hjerte Noget til Behag, og Tiden blev hende lang, naar hun saadan sad alene, thi den Gamle var næsten hele Dagen ude.

Da kom der engang en ung Vandringsmand forbi Hytten, han hilste hende, og hun hilste ham igjen, og han syntes godt om hende og kom nærmere, og hun spurgte ham, hvor han reiste hen og hvorfra han kom. — „Ak," sukkede den unge Mand, „jeg har stor Sorg. Jeg havde engang sex Brødre, der droge afsted for at hente sig hver en Brud, og mig, den Yngste, vilde de ogsaa medbringe en; men de ere aldrig komne igjen, og saa er jeg nu ogsaa gaaet hjemmefra og vil søge efter mine Brødre."

„Ak, kjære Svend!" raabte Pigen, „saa behøver Du ikke

at gaae videre! Sæt Dig nu først ned og spiis og drik Noget, og saa skal jeg fortælle Dig det!" Og hun gav ham at spise

og drikke og fortalte ham, hvordan hans Brødre vare komne til Byen, og hvordan de havde villet føre hendes Søstre og hende selv hjem med som deres Fæstemøer, og at hun havde været bestemt for ham, der nu var hendes Gjæst, og hvordan den Gamle havde beholdt hende hos sig og forvandlet de Andre til Graasteen. Alt det fortalte hun ham oprigtigt og græd derover, og ogsaa at den Gamle var uden Hjerte i Brystet, og at det var langt, langt borte i en befæstet Kirke og i en udødelig Fugl. Da sagde den unge Mand: „Jeg vil afsted, jeg vil opsøge Fuglen, maaskee hjælper Gud mig, saa jeg fanger den." — „Ja gjør det, deri vil Du gjøre vel, thi da blive dine Brødre og mine Søstre igjen til Mennesker!" og hun skjulte ham, thi det blev allerede Aften; og da den Gamle næste Morgen var gaaet bort, da indpakkede hun Mad og Drikke til Vandringsmanden og gav ham det med og ønskede ham al mulig Lykke og Guds Velsignelse med paa Reisen.

Da nu Ungersvenden var gaaet et godt Stykke Vei, tænkte han, det kunde vel være Tid til at spise lidt Frokost, pakkede derfor ud af sin Reisetaske, glædede sig over de mange Gaver og raabte: „Holløi! nu skal vi nyde! kom herhen, hvem der vil være min Gjæst!"

Da lød der bagved Ungersvenden et „Muh," og da han saae sig om, stod der en stor rød Oxe og sagde: „Du har indbudt mig, jeg vil nok være din Gjæst!" — „Vær velkommen og tag for Dig af Retterne, som Du seer!" Da lagde Oxen sig i al Mageligheid ned paa Jorden og lod sig det smage vel og slikkede sig saa rigtig om Snuden med Tungen,

og da den var mæt, sagde den: „Nu skal Du have Tak, og hvis Du engang trænger til En, der kan hjælpe Dig i Nød og Fare, saa kald blot i Tanken paa mig, din Gjæst.“ Den reiste sig op og forsvandt i Krattet. Svenden pakkede sine Levninger sammen og vandrede videre; atter gik han et godt Stykke Vei, da syntes det ham, efter den korte Skygge at dømme, at det maatte være Middag, og hans Mave syntes det Samme. Han satte sig nu atter ned paa Jorden, udbredte sin Dug, satte sin Mad og Drikke derpaa og raabte: „Velan! Middagsmad! Nu mælde sig hvem der vil spise med.“ Da raslede det stærkt i Buskene og et Vildsviin brød derigjennem; det gryntede: oui, oui, oui og sagde: „Her er En som har kaldt tilbords; jeg veed ikke, om det var Dig, og om jeg er meent dermed?“

„Jo værs'artig, tag kun for Dig,“ sagde Vandringsmanden, og de spiste begge veltilmode med hinanden, og det smagte dem begge godt. Da reiste Vildsvinet sig og sagde: „Tak skal Du have, behøver Du Hjælpen min, saa kald paa det vilde Sviin!“ og dermed travede det ind i Buskene. Nu vandrede Svenden atter en lang Vei og havde allerede tilbagelagt et godt Stykke, da blev det henimod Aften, og han blev atter sulten og havde ogsaa Mad nok endnu, da tænkte han: „Hvordan gaaer det med Aftensmaden, jeg tænker, det kunde være paa Tiden!“ og han bredte atter sin Dug og lagde sin Mad derpaa, Drikke havde han da ogsaa Noget af, og raabte: „Hvem der har Lyst at spise med, er indbuden.“ Da bruste der over ham et mægtigt Vingeslag og det blev mørkt paa

Jorden som af Skyggen af en Sky, og der lod sig see en stor Grib, der raabte: „Jeg hørte En hernede, der indbød tilbords! Til mig vil der vel Intet falde af?"

„Hvorfor ikke det? Sæt Dig kun ned og tag tiltakke, Meget er det rigtignok ikke," raabte Ynglingen, og da satte Gribben sig ned og aad, til den blev mæt; da sagde den: „Behøver Du mig, saa kald paa mig!" hævede sig derpaa op i Luften og forsvandt. „Ei," tænkte Svenden, „den havde rigtig Hastværk; den havde ellers gjerne kunnet vise mig Vei til Kirken, ellers finder jeg den vel aldrig;" han pakkede saa sine Sager sammen og vilde endnu gaae et Stykke Vei, før han lagde sig til at sove. Og da han ikke var gaaet ret længe, saae han paa engang Kirken ligge foran sig og var snart derhenne, det vil sige ved den brede og dybe Grav, der omgav den rundtom, men der var ingen Bro. Da udsøgte han sig en god Hvileplads, thi han var træt af den lange Vei, og sov, og næste Morgen ønskede han sig over Graven og tænkte: „Ja! naar den røde Oxe var her og var rigtig tørstig, saa kunde den drikke Vandet ud af Graven, og jeg kom tørt over." Neppe var Ønsket gjort, saa stod Oxen der allerede og begyndte at drikke af Graven. Nu stod Svenden ved Kirkemuren, der var meget tyk, og Taarnene vare af Jern, saa tænkte han saadan i sine egne Tanker: „Ak, hvem der dog havde en Muurbrækker! det stærke Vildsviin kunde her maaskee snarere udrette Noget end jeg." Og see, strax kom Vildsvinet løbende, stødte heftig imod Muren og kradsede med sine Hugtænder en Steen løs, og da først een var løs, saa rodede den

stedse flere og flere Steen ud af Muren, indtil den havde rodet et stort Hul, hvorigjennem man kunde komme ind i Kirken. Nu steg Ynglingen derind, og saae Fuglen flyve om derinde, men kunde dog ikke fange den. Da sagde han: „Naar nu Gribben var her, kunde den vist nok gribe Dig, derfor hedder den jo Grib!" Og strax var Gribben der, og strax greb den Fuglen, der havde den gamle Mands Hjerte i sig, og den unge Svend gjemte saa Fuglen rigtig godt, men Gribben fløi bort.

Nu skyndte Ynglingen sig saameget han kunde for at komme hjem til sin unge Fæstemø; han kom der endnu før Aften og fortalte hende Alt, og hun gav ham igjen Mad og Drikke og sagde, han skulde krybe ind under Sengen tilligemed sin Fugl, forat den Gamle ikke skulde see ham. Det gjorde han saa strax, efterat han havde spiist og drukket; den Gamle kom hjem og klagede over, at han følte sig syg, at det ikke længere var rigtig fat med ham — det forvoldte, at hans Hjertensfugl var fangen. Det hørte den unge Mand under Sengen og tænkte: „Den Gamle har vel ikke gjort Dig noget Ondt, men han har forhexet dine Brødre og deres Kjærester, og din Kjæreste har han beholdt for sig selv, det er ikke saa lidt Ondt endda," og saa klemte han Fuglen, og da jamrede den Gamle: „Aa, aa, det klemmer mig; ak! Døden klemmer mig, Barn, — jeg døer!" Og han faldt ned fra Stolen og var besvimet, og før Ynglingen saae sig for, havde han klemt Fuglen ihjel, og da var det ude med den Gamle. Nu krøb han ud, og Pigen tog den hvide Stav, som den

Gamle havde lært hende, og slog dermed paa de tolv Graasteen; see! da bleve de atter til de sex Brødre og de sex Søstre; der blev en Glæde og en Omfavnen og Trykken og Kyssen, og den gamle Mand var død og blev død, der kunde intet Trylleri bringe ham tillive igjen, om de ogsaa atter vilde have gjort ham levende. Da droge de alle bort med hverandre og holdt Bryllup og levede godt og lykkeligt med hverandre i mange, mange Aar.

Dommeren og Djævelen.

I en By boede der en Mand, som havde alle Kister fulde af Penge og Gods, men han var selv fuld af alle Laster, ja, han var saa slem, at Folk undrede sig meget over, at Jorden ikke aabnede sig og slugte ham. Denne Mand var endnu ovenikjøbet Dommer, det vil sige en Dommer, der var fuld af al Uretfærdighed. Paa en Torvedag red han ud om Morgenen forat see til sin smukke Viinhave, da kom Djævelen hen til ham paa Hjemveien, i rige Klæder og skabt som en meget fornem Herre. Da Dommeren ikke vidste, hvem denne Fremmede var, og dog gjerne vilde vide det, saa spurgte han ham paa en just ikke høflig Maade, hvem han var, og hvorfra han kom. Djævelen svarede: „Det er Eder bedre, ikke at vide, hvem jeg er, og hvorfra jeg kommer!" — „Haahaa!" raabte Dommeren, „I kan være, hvem I være vil, saa maa jeg dog vide det, eller I er fortabt, thi jeg er Manden her, har Magten, og naar jeg gjør Eder noget Ondt, saa er der Ingen, der vil eller kan forhindre mig deri. Jeg tager Eders Liv og Gods,

hvis I ikke giver mig Svar paa mit Spørgsmaal!" — „Ja, er det saadan fat," svarede den Onde, „saa maa jeg vel aabenbare Eder mit Navn, og hvorfra jeg kommer; jeg er Djævelen."

„Hm!" brummede Dommeren, „og hvad er din Forretning her, det vil jeg ogsaa vide?" — „See, Hr. Dommer," svarede den Onde, „mig er given Magt til idag at gaae ind i denne By og at tage Det, der bliver givet mig i fuldt Alvor."

„Velan!" svarede Dommeren, „gjør det, men lad mig være Vidne dertil, forat jeg kan see, hvad man vil give Dig!"

„Forlang ikke at være tilstede, naar jeg tager, hvad der gives mig," gjensvarede Djævelen; men Dommeren begyndte at besværge Helvedes Fyrste med kraftige Ord og sagde: „Jeg byder og befaler Dig ved Gud og alle Guds Bud, ved Guds Magt og Guds Vrede, og ved Alt, hvad der binder Dig og din Samvittighed og ved Guds evige Dom, at Du lige for mine Øine, og ellers ikke, tager, hvad man vil give Dig for Alvor!"

Djævelen blev saa bange, saa han rystede ved disse frygtelige Ord, satte et høist ærgerligt Ansigt op og sagde: „Ei, saa vilde jeg da ønske, at jeg ikke var til! Du binder mig med saa stærkt et Baand, at jeg neppe nogensinde har været i en større Klemme. Men jeg giver Dig mit Ord som Helvedes Fyrste, og det bryder jeg aldrig, at det ikke vil være Dig til Gavn, hvis Du holder fast ved din Hensigt. Afstaae derfra!"

„Nei, jeg afstaaer ikke derfra!" raabte Dommeren. „Hvad der saa ogsaa skal skee med mig, det maa jeg lade skee; men jeg vil nu engang see dette, skulde det ogsaa koste mig Livet!"

Nu gik da Begge, Dommeren og Djævelen, med hinanden ud paa Torvet, hvor der just var Torvedag, hvorfor mange Folk vare samlede der, og overalt bød man Dommeren og hans Ledsager, som ingen vidste hvem var, fulde Bægere og bød dem at gjøre Besked. Dommeren gjorde det ogsaa efter sin Sædvane og rakte ogsaa Djævelen et Kruus, men denne modtog ikke Drikken, fordi han godt vidste, at det ikke var Dommerens Alvor.

Nu hændte det sig, at en Kone gik og drev et Sviin, der ikke vilde gaae efter hendes Hoved, men gik paakryds og paatvers, da skreg Kvinden i Vrede og Forbittrelse til Svinet: „Ei, saa gaa Fanden ivold, at han kan tage Dig med Hud og Haar!"

„Hører Du, Kammerat?" raabte Dommeren til Djævelen. „Grib saa til og tag Svinet." Men Djævelen svarede: „Det er desværre ikke Konens Alvor med hvad hun siger. Hun vilde sørge og græmme sig et heelt Aar, tog jeg hendes Sviin. Kun Det, der bliver givet mig i Alvor, tør jeg tage."

Noget lignende skete kort efter med en Kone og et Barn. Dette gik hellere ikke saaledes, som Konen vilde have det, saa hun ogsaa begyndte at raabe: „Gid Fanden vilde tage Dig og dreie Halsen om paa Dig!" — „Hører Du, Kammerat?" spurgte Dommeren igjen. „Barnet er dit, hører Du ikke, at man giver Dig det for Alvor?"

„Aa nei, det er heller ikke hendes Alvor," svarede Djævelen. „Hun vilde bitterlig klage sig, tog jeg hende paa Ordet, og ikke slippe sit Barn."

Nu saae de Begge en Kone, der havde nok at gjøre med et Barn, der heftigt skreg og opførte sig meget uartigt, saa Konen blev arrig og raabte: „Vil Du ikke følge med mig, saa gid den Onde vil tage Dig, din Knegt!"

„Naa? tager Du heller ikke Barnet?" spurgte Dommeren ganske forundret, og Djævelen svarede: „Jeg har ingen Magt til at tage Barnet. Denne Kvinde tog ikke ti, ikke hundrede og ikke tusinde Pund, og undte mig Barnet for Alvor; hvor gjerne jeg ogsaa tog det, tør jeg dog ikke, thi det er ikke Konens rette Alvor!"

Nu kom de Begge midt ind paa Torvet, hvor der var den største Trængsel; der maatte de staae lidt stille og kunde ikke komme igjennem Vrimlen og Tummelen. Da fik en Kvinde Øie paa Dommeren; hun var fattig, gammel og syg og havde mange Lidelser; hun begyndte at græde høit og at skrige, og holdt følgende heftige Tale i hele Folkets Paahør: „Vee over Dig, Dommer! Vee over Dig, at Du er saa rig, og jeg er saa fattig; Du har berøvet mig, der er uskyldig, og idet Du har fornegtet guddommelig og menneskelig Barmhjertighed, min eneste Ko, der ernærede mig, hvoraf jeg havde hele mit Underhold. Vee over Dig, der har taget den fra mig! Jeg anraaber og beder Gud, at han for sin Død og bittre Lidelse, som han bar for Menneskene og for os arme Syndere, vil forunde mig min Bøn, og den er, at Djævelen maa føre dit Legeme og din Sjæl til Helvede!" Til den Tale tav Dommeren bomstille, men Djævelen tiltalte ham haanende og sagde: „Seer Du, Dommer, det er Alvor, og det skal Du strax faae

at see!" Dermed strakte Djævelen sine Kløer ud, tog Dommeren ved Haartoppen og foer bort med ham gjennem Luften, som Glenten med en Høne. Alt Folket blev forskrækket og forbauset, og vise Mænd udtalte den Lære:

Den maa være fra Forstanden,
Der vil gaae omkring med Fanden;
Den, der Djævlen har til Ven,
Gaaer med ham til Helved hen!

Den lykkelige Hans.

Der var engang en Bondeknøs, der hed Hans, et skikkeligt Skrog, der ikke holdt sig for tabt bag en Vogn; han tjente tro og ærlig en stor rig Herre en Række af Aar. Men tilsidst fik Hans Hjemvee, vilde gjerne hjem til Moder og bad sin

Herre om den fortjente Løn. Han gav nu Hans en Klump Guld, der var ligesaa stor som Hans's Hoved, og Hans's Hoved hørte ikke til de tynde og smaa. Han var fornøiet hermed, pakkede den tunge Guldklump ind i et Tørklæde og begav sig paa Veien gjennem Lystskoven. Men Gangen blev ham altfor suur, han svedte, saa det drev nedad ham, for Guldklumpen var skrækkelig tung, han maatte bære den som han vilde, paa Hovedet eller paa Skuldrene.

Da travede en Rytter let og veltilmode forbi Hans, og han sad paa en speilblank Hest. „Ei," raabte Hans, „ride er en kjøn Kunst, hvem der kan og har en Hest!" Rytteren standsede sin Hest, fordi han havde hørt Hans's Tale, og spurgte ham, hvad det var, han med saa stor Møie slæbte paa.

„Ak! det er Guld, det pure tunge Guld! Mennesket er et plaget Dyr!" sagde Hans, idet han stønnende kastede Klumpen paa Jorden.

„Ei!" sagde Rytteren, „naar Du gjerne vil ride, saa lad os gjøre et Bytte. Giv mig Din Klump og tag Du min Hest derfor!" Det lod Hans sig ikke byde to Gange, han raabte glad: „Top, det er et Ord!" og Handelen var sluttet. Rytteren tog Guldet og skyndte sig bort med det fra Hans, i den Tanke, at han kunde fortryde Handelen. Men Hans klavrede op paa Hesten og red afsted, saa det støvede, men ikke synderlig længe, for saa gjorde Hesten et Sæt, og Hans, der ikke kunde ride, faldt af som en Meelsæk. Han kunde næsten ikke røre et Lem. En Bonde, der trak henad Veien med en Ko, fangede den løse Hest og førte den hen, hvor Hans laae.

Han græd og gned sine Been. „Nei, aldrig ride meer, det er ikke sundt! Hvem der dog havde saadan en fredelig Ko, som

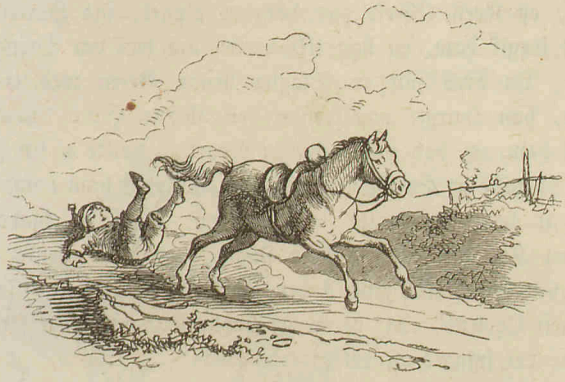

I der, gode Ven! Saa kunde man hver Dag drikke Mælk og spise Smør og Ost og blev ikke kastet af."

„Ei," sagde den siffige Bonde, „hvis I synes saa godt om Koen, saa synes jeg ogsaa godt om eders modige Hest, jeg giver Jer Koen for Hesten!"

„Det er et godt Bytte, det kan jeg lide," sagde Hans, tog Koen og drev den foran sig, medens Bonden satte sig op paa Hesten, og vips! foer han afsted som en Røg.

Da Hans kom til et Værtshuus, fortærede han de sidste Par Skilling, for han meente nu, da han havde Koen, behøvede han ingen Penge, og travede saa videre. Men det var den Dag meget varmt, og der var endnu et godt Stykke til den

Landsby, hvor Hans var fra, og hvor hans Moder boede, og Hans var saa tørstig. Da satte han sig til at malke Koen, men gjorde det saa ubehændigt, at der slet ikke kom nogen Mælk, og Koen tilsidst gav ham et Spark, saa Hørelsen og Synet forgik ham, og han ikke vidste, om han var Dreng eller Pige. Da drev just en Slagter henad Veien med et ungt Sviin, han spurgte medlidende den slagne Hans, hvad der feilede ham, og bød ham desuden Noget at drikke af sin Flaske. Hans fortalte sit Eventyr, og Slagteren gjorde ham opmærksom paa, at han ikke kunde vente nogen Mælk af saadan en gammel Ko, den maatte man slagte. „Hei!" meente Hans, „den vil heller ikke give nogen synderlig god Steg, saadant gammelt Oxekjød! Ja, hvem der havde saadant et net fedt lille Sviin, det smager og det giver Pølser!"

„Min gode Ven," sagde Slagteren, „hvis Svinet staaer Jer an, lad os gjøre et Bytte, det gaaer lige op, I Svinet og jeg Koen! Ikke sandt?" — „Ja vel," sagde Hans, ret hjertelig glad over sin Lykke. Han drog nu muntert afsted og tænkte: „Du er dog ret et Lykkens Barn, Hans! Altid bliver Skaden igjen erstattet! Aa, hvor denne Svinesteg skal smage!"

Kort efter kom der en Mand ad samme Vei og indhentede Hans; han bar en fed, stor, hvid Gaas under Armen, hilste Hans, og da de kom i Samtale med hinanden, fortalte han ham, at Gaasen var bestemt til et Barselgilde. Det vilde blive en Steg, som der ikke var Mage til. Og saa lod han Hans løfte paa Gaasen og beføle de store Fedtklumper under Vingerne.

„Den Gaas er god, men mit Sviin er da heller ingen Hund!" sagde Hans. „Hvor har Du da det Sviin fra?"

spurgte Manden, og Hans fortalte, at han først for kort siden havde tiltusket sig det. Da saae hiin sig betænkelig om og sagde: „Hør Du, imellem os sagt, derhenne i den sidste Landsby er der just nu blevet stjaalet et ungt Sviin fra Sognefogeden. Tyven har narret Dig det paa, og naar nu Markskytten kommer efter os (jeg synes, jeg allerede kan see hans Gevær blinke der over Kornet), saa tager han Dig for

Tyven, og Du kommer med Dit Sviin i Hullet istedetfor hjem til Din Moder."

„Ak, Du min Gud! Hvor jeg dog er ulykkelig!" raabte Hans. „Hjælp mig dog for Guds Skyld, gode, kjæreste Ven!"

„Veed Du hvad," sagde Manden, „giv mig hurtig Svinet, og tag Du min Gaas! Jeg kjender en Smutvei heromkring, og jeg skal snart gjøre mig usynlig!"

Som sagt, saa gjort, Handelen blev sluttet, og Øieblikket efter vare Mand og Sviin Hans ude af Sigte. „Jeg er dog en Lykkefugl!" lo Hans ved sig selv og bar Gaasen et godt Stykke Vei. Han saae ikke Noget til Markskytten eller ellers Nogen, der satte efter ham. Hans tænkte paa den gode Steg, Fedtet, Fjerene og sin Moders Glæde; og saaledes kom han til den sidste Landsby før hans egen. Der stod en Skjærsliber ved sin Kærre, han saae ganske fornøiet ud, sleb og fløitede og fløitede og sleb, saa det snurrede efter, og saa sang han en lystig Gadevise:

„Der kom en ung Skjærsliber strax,
Og han sleb Kniv og han sleb Sax,
Han sliber glad paa Stand,
Det gaaer saa Aar paa Aar,
Hvad gaaer det Dig vel an?
Hvad mon Du derfor faaer?

Hans blev ganske forundret staaende med sin Gaas og undrede sig over Skjærsliberens Lystighed, derpaa sagde han Goddag og spurgte: „Det gaaer Jer vist rigtig godt, siden I kan være saa lystig og glad? Hvem der ogsaa kunde være det!"

„Aa ja, min gode Ven," sagde Skjærsliberen, „jeg er altid lystig, altid Penge paa Lommen, det kan Du jo ogsaa have med Din Gaas. Hvor har Du den Gaas fra?"

„Den har jeg faaet for et Sviin," fortalte Hans. „Og Svinet?" — „Har jeg faaet for en Ko!" — „Og Koen?" — „Har jeg kjøbt for en Hest." — „Og Hesten?" — „For den har jeg givet en Klump Guld, der var saa stor som mit Hoved." — „Aa, din Gavtyv! Og hvor har Du faaet Guldet fra?" — „Det har jeg tjent syv Aar for, det var min Løn." — „Din Skjelm, Du mangler ikke Andet, end at Du skulde være Skjærsliber, som jeg, saa har Du Penge i alle Lommer. Dertil behøves kun en god Hjerneslibesteen; her har jeg endnu een liggende, den er vel allerede noget brugt, men den kan dog gaae med (naar Du bærer den)! Den giver jeg Dig for Din Gaas. Vil Du?"

„Om jeg vil? Ja, det vil jeg rigtignok!" raabte Hans ganske glad. „Penge i alle Lommer, det er en smuk Profession."

Den snilde Skjærsliber gav den gode Hans en gammel Hvæssesteen og en Flintesteen, der laae paa Veien, og Hans tog tiltakke dermed; ganske lykkelig over, at Alt var truffet saa heldigt, troede han, at han maatte være født under en lykkelig Stjerne.

Men Solen skinnede og brændte varmt, Hans var sulten og tørstig, mat og træt, og Stenene vare tunge, næsten for tunge, som ogsaa Guldklumpen havde været, og han tænkte: „Aa, bare jeg dog ikke skulde slæbe paa denne Slibesteen." Der var en Brønd ved Veien, der vilde Hans slukke sin Tørst,

bukkede sig, og idet han bukkede sig, faldt Stenene ned i Brønden. Hvem var gladere end den lykkelige Hans, at han saadan paa engang, uden selv at gjøre noget dertil, var bleven fri for de tunge Steen! Glad sprang han op, fri for alle Sorger og Byrder, priste sig som det lykkeligste Menneske under Solen og kom vel tilmode hjem til sin Moder, — den lykkelige Hans!

Historien om Manden i Maanen.

I ældgammel Tid gik der engang en Mand den kjære Søndagmorgen ud i Skoven, huggede sig noget Brænde, et vældigt Knippe, bandt det sammen, stak en Kjep derigjennem, tog Knippet paa Ryggen og bar det hjem.

Da mødte der ham underveis en pæn Mand i Søndagsklæder, han vilde nok gaae i Kirke, men blev staaende, tiltalte Brændebæreren og sagde: „Veed Du ikke, at det paa Jorden er Søndag, paa hvilken Dag den kjære Gud hvilede, da han havde skabt Verden og alle Dyr og Mennesker? Veed Du ikke, at der staaer skrevet i det tredie Bud, Du skal helligholde Hviledagen?" Men den Spørgende var den kjære Gud selv; Brændehuggeren var dog ganske forstokket og svarede: „Søndag paa Jorden eller Mandag i Himmelen, hvad kommer det mig ved, og hvad kommer det Dig ved?"

„Saa skal Du ogsaa til evig Tid bære Dit Riisknippe!" sagde den kjære Gud, „og fordi Søndagen paa Jorden har saa lidt at betyde for Dig, saa skal Du fra nu af have evig

Mandag (Maanedag) og staae i Maanen, som et advarende Billede for dem, der vanhellige Søndagen med Arbeide!"

Fra den Tid af staaer Manden med Træknippet endnu stedse i Maanen og vil vel ogsaa blive saaledes staaende i al Evighed.

De tre Bryllupsgjæster.

Der var engang i en Landsby tre Gaardhunde, der vare gode Venner med hverandre, og nu skulde der være et stort Bondebryllup, hvortil Gamle og Unge bleve indbudne, og der blev kogt og bagt, braset og stegt, saa man kunde lugte det i hele Landsbyen. De tre Hunde vare ogsaa komne sammen og lugtede den deilige Duft, og talte om, hvordan de ogsaa vilde gaae hen til Bryllupet og see, om der ikke skulde falde Noget af til dem. Men for at undgaae unødvendig Opsigt, besluttede de, ikke at løbe derhen alle tre paa engang, men hver enkelt for sig, den ene efter den anden.

Den første gik, begav sig til Slagterhuset, snappede hurtig et stort Stykke Kjød og vilde løbe sin Vei dermed, men den blev greben og fik en ordentlig Dragt Prygl, efterat man først havde revet Kjødet ud af Tænderne paa den.

Saaledes kom den sulten og ilde tilredt hjem i Gaarden til sine Venner og Naboer, der allerede hungrede efter gode Efterretninger og spurgte: „Naa, hvordan er det gaaet Dig,

og hvordan har det smagt Dig?" Men nu skammede Hunden sig for at tilstaae Sandheden, at dens Bryllupsmaaltid havde bestaaet i en skrap Ladning Prygl, og sagde derfor: „Aa, ganske godt! Men det gaaer skrapt til der, og man maa kunne taale baade Haardt og Blødt!"

Kammeraterne meente, da de hørte det, at der blev spiist og drukket overmaade meget ved Bryllupet, og at der faldt mange gode Stykker af, haarde og bløde, Kjød og Been, og strax løb den anden Hund i fuldt Fiirspring hen til Bryllupshuset, lige ind i Kjøkkenet og tog hvad den fandt, — men førend den endnu kom afsted igjen, havde man allerede bemærket den, og en Potte kogende Vand blev heldt den ned over Ryggen, saa den dampede, da den rendte derfra, som en Pudelhund, der lige kommer op af Vandet; dog — omendskjøndt den blev skrækkelig forbrændt, undertrykte den dog sin Smerte. Da den nu kom ind i Gaarden, hvor dens to Kammerater ventede paa den, spurgte de strax: „Naa, hvad synes Du saa om det?" — „Aa, ganske godt," svarede Hunden, „men det gaaer varmt til der, og man maa kunne taale baade Koldt og Varmt!"

Da tænkte den tredie Hund: „Bryllupsgjæsterne ere i fuldt Arbeide ved Gildet, og der skiftes med kolde og varme Retter"; den vilde derfor ikke forsømme Tiden og idetmindste være ved Desserten, naar Kagen kom. Den skyndte sig derfor, det Bedste den havde lært. Men neppe var den kommen ind i Huset, før En snappede den, klemte dens Hale mellem Stue-

døren og garvede dens Skind ordentlig igjennem og klemte saa længe, indtil Halen gik af, og Hunden beskæmmet undslap.

„Naa, hvordan synes Du om Bryllupet?" spurgte Vennerne, enhver af dem med Spot i Hjertet. Den ilde Tilredte stak sin slaaede Hale, saa godt det lod sig gjøre, mellem Benene, at man ikke skulde see den, og sagde: „Aa, ganske godt, det gik ganske muntert til og der vankede deilig Mørbrad, men det gaaer ud over Ens Pelts."

Og det tænkte de tre Hunde endnu længe paa, hvor deiligt Bryllupsmaden, Bryllupssuppen og Bryllupskagen havde smagt dem, og enhver af dem havde lugtet meer end nok af Stegen.

Taarekruset.

Der var engang en Moder og et Barn, og Moderen elskede sit eneste Barn af sit ganske Hjerte og kunde ikke leve og aande uden Barnet. Men da sendte Herren en stor Sygdom, der rasede mellem Børnene og greb ogsaa dette Barn, saa det laae paa Leiet og var sygt indtil Døden. Tre Dage og Nætter vaagede, græd og bad Moderen for sit elskede Barn, men det døde. Da greb en voldsom og navnløs Smerte den stakkels Moder, der nu var alene paa Guds vide Jord, og hun spiste

ikke og drak ikke, men græd og græd atter hele tre Dage og tre Nætter uden Ophør og kaldte paa sit Barn. Som hun nu saaledes sad den tredie Nat fuld af den dybeste Smerte, paa det Sted, hvor hendes Barn var dødt, træt af at græde og saa svag af Smerte, at hun var Afmagten nær, gik Døren sagte op, og Moderen forfærdedes, thi foran hende stod hendes afdøde Barn. Det var blevet en salig Engel og smilede sødt som Uskyldigheden og yndigt som i Forklarelse. Men det bar i sine Hænder et lille Kruus, der var fuldt indtil Randen. Og Barnet sagde: „O, kjære Moder, græd ikke mere for mig! See! i dette Kruus ere dine Taarer, som Du har udgydt for mig; Sorgens Engel har samlet dem i dette Kar. Naar Du nu blot græder een Taare mere for mig, saa vil Kruset flyde over, og jeg vil da ikke have nogen Ro i Graven og ingen Salighed i Himmelen. Derfor, o kjære Moder, græd ikke mere for dit Barn, thi dit Barn har det saa godt, er saa lykkeligt og leger med Guds Engle." Dermed forsvandt det døde Barn, og Moderen græd fra nu af ikke en Taare mere, for ikke at forstyrre Barnets Ro i Graven og dets Fred i Himmelen.

Haren og Ræven.

En Hare og en Ræv reiste sammen. Det var ved Vintertide, der var ingen grønne Urter, og paa Marken krøb der hverken Muus eller Luus. „Det er Veir til at blive sulten i," sagde Ræven til Haren, „Tarmene skrige i Livet paa mig." — „Ja vel," svarede Haren, „Smalhans er overalt, og jeg kunde gjerne æde mine egne Øren, hvis jeg ellers kunde naae med dem ind i Munden."

Saaledes travede de sultne videre med hinanden. Da saae de langt borte en Bondepige komme, hun bar en Kurv i Haanden, og ud af Kurven duftede der Ræven og Haren en

behagelig Lugt imøde, Lugten af friskbagt Hvedebrød. „Veed Du hvad!" sagde Ræven, „læg Dig hen, saa lang Du er, og lad, som Du er død. Pigen vil sætte sin Kurv, for at faae Dit stakkels Skind, for Hareskind giver Handsker; imens snapper jeg Kurven med Hvedebrødet, til Trøst for os!"

Haren gjorde efter Rævens Raad, lagde sig ned og anstillede sig som død, og Ræven dukkede ned bag en Sneebunke. Pigen kom, saae den friske Hare, der strakte alle Fire fra sig, satte ganske rigtig Kurven fra sig og bukkede sig ned efter Haren. Nu smuttede Ræven frem, snappede Kurven og løb tversover Marken dermed, strax var Haren igjen levende og fulgte skyndsomt efter sin Ledsager. Men denne stod slet ikke stille og gjorde ikke Mine til at ville dele Hvedebrødet, men lod sig mærke med, at den vilde spise det alene. Det tog Haren meget ilde op. Da de nu kom i Nærheden af en lille Fiskedam, sagde Haren til Ræven: „Aa, det var deiligt, naar vi kunde skaffe os et Maaltid Fisk. Vi havde saa Fisk og Hvedebrød ligesom de store Herrer! Hæng Din Hale en Smule ned i Vandet, saa ville Fiskene, der nu heller ikke have meget at bide paa, hænge sig fast ved den. Men skynd Dig, før Parken fryser til."

Det kunde Ræven indsee, den gik hen til Parken, der just begyndte at fryse til, og hængte Halen derned, og et Øieblik efter var Rævens Hale frossen fast. Da tog Haren Kurven med Hvedebrødet, aad Brødet i Ro og Mag ligefor Rævens Øine, det ene Stykke efter det andet, og sagde til Ræven:

„Vent nu, til det tøer igjen, vent nu til Foraaret, vent nu, til det tøer igjen!“ og den løb sin Vei og Ræven gjøede efter den som en slem Hund, der staaer i Lænke.

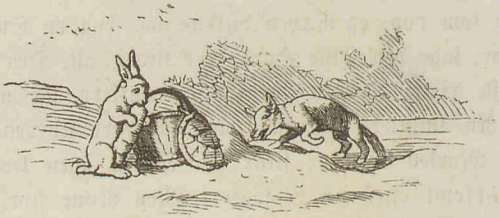

Katten og Strikkepindene.

Der var engang en fattig Kone, der gik ud i Skoven for at sanke Brænde. Da hun var paa Hjemveien med sin Dragt, saae hun en syg Kat ligge bag et Gjerde, og den skreg saa

ynkelig. Den fattige Kone tog den medlidende op i sit Forklæde og bar den hjem. Paa Veien kom begge hendes Børn

hende imøde, og da de saae, at Moderen bar Noget, spurgte de: „Moder, hvad har Du der?" og vilde strax have Katten; men den medlidende Kone gav ikke Børnene Katten, af Frygt for at de skulde plage den, men hun lagde den hjemme paa gamle bløde Klæder og gav den Mælk at drikke. Da Katten havde vederkvæget sig og atter var bleven rask, var den paa engang borte og forsvunden. Nogen Tid efter gik den fattige Kone igjen ud i Skoven, og da hun paa Tilbageveien kom med sin Dragt Brænde til det Sted, hvor den syge Kat havde ligget, saa stod der en meget fornem Dame, vinkede ad den fattige Kone og kastede fem Strikkepinde i hendes Forklæde. Konen vidste ikke ret, hvad hun skulde tænke, og denne besynderlige Gave syntes hende meget ringe; dog tog hun de fem Strikkepinde og lagde dem om Aftenen paa Bordet. Men da Konen næste Morgen forlod sit Leie, laae der et Par nye færdigstrikkede Strømper paa Bordet. Derover forundrede den fattige Kone sig overmaade meget, og næste Aften lagde hun atter Pindene paa Bordet, og Morgenen efter laae der atter et Par nye Strømper. Nu mærkede hun, at hun til Løn for sin Medlidenhed mod den syge Kat havde faaet disse flittige Pinde, og hun lod dem nu strikke hver Nat, til hun og Børnene havde nok. Siden solgte hun ogsaa Strømper og havde Nok indtil sin salige Ende.

Kornaxene.

Der var engang en Tid, men det er allerede for utænkelig lang Tid siden, da bare alle Straa paa Kornet og de andre Sædarter fulde, guldgule Ax, der naaede heelt ned til Jorden; da gaves der ingen Fattigdom og ingen Hungersnød, og det var Guldalderen. Da kunde alle Mennesker mætte sig med Glæde, og Fuglene, der gjerne æde Korn, som Høns og Duer og andre Fugle, fandt ogsaa rigelig Føde.

Men der var Nogle af Menneskene, der vare utaknemmelige og glemte Gud, og agtede den herlige, dyrebare Gudsgave, det kjære Korn paa Marken, for slet intet. Der gaves Mødre, der, naar deres smaa Børn havde tilsmudset sig, toge hele Haandfulde af de deilige Ax og vadskede dem dermed og kastede Axene ud paa Møgbunken; og Pigerne skurede med de fulde Ax, og Drengene og de smaa Piger legede Tagfat og Skjul i det kjære Korn, væltede sig omkring deri og traadte det under Fødder. Det fortrød den kjære Gud, der havde givet Kornet til Næring for Menneskene og til Føde for

Kvæget, og ikke til at misbruge det, og han tænkte ved sig selv: „Vi vil forandre dette og Guldalderen skal være forbi."

Og da skabte Vorherre fra nu af ethvert Halmstraa kun med et eneste Ax, deels for Menneskene, at de bedre skulde lære at skaane det kjære Korn, og deels for de uskyldige Dyr, forat de dog endnu kunde faae deres Føde, omendogsaa Menneskene ikke engang vare det ene Ax værd.

Fra den Tid af er der kommet Hunger og Dyrtid og Fattigdom i Verden. Kun undertiden og meget sjeldent lader Gud nu og da et vidunderligt Straa fremspire med mange, mange Ax, og viser derved Mennesket, hvorledes det engang var med Kornet, og hvad Han kan gjøre. Og der gaaer en gammel Spaadom iblandt Folket, at engang efter mange Aars Forløb, naar Engelens Ord ere gaaede i Opfyldelse: Ære være Gud i det Høie, Fred paa Jorden og i Menneskene Velbehag, Velsignelse og Kjærlighed, at da Jorden atter af Gud skal bringes til at bære saadanne Straa, der ere fulde af Ax indtil Roden. Men Ingen af os vil opleve den Tid.

Den modige Fløitespiller.

Der var engang en lystig Musikant, som spillede mesterlig paa Fløite; han reiste derfor om i Verden, spillede paa sin Fløite i Landsbyer og Stæder og erhvervede sig derved sit Underhold.

Saaledes kom han ogsaa en Aften til en Forpagtergaard og overnattede der, fordi han ikke kunde naae den nærmeste Landsby, før Mørket faldt paa. Han blev venlig modtagen af Forpagteren, maatte spise med ham og efter endt Maaltid endnu spille ham nogle Stykker paa sin Fløite. Da Musikanten havde gjort det, saae han udad Vinduet og bemærkede i kort Afstand ved Maanens Skin en gammel Borg, der tildeels syntes at ligge i Ruiner. „Hvad er det for et gammelt Slot," spurgte han Forpagteren, „og hvem har det tilhørt?" Forpagteren fortalte, at der for mange, mange Aar siden havde boet en Greve, som havde været meget rig, men ogsaa meget gjerrig. Han havde haardt plaget sine Undergivne, ikke givet nogen Fattig en Skilling og var endelig død uden Arvinger (fordi han af Gjerrighed ikke engang havde giftet sig). Derpaa havde hans nærmeste Slægtninge villet tage Arven i Besiddelse, men havde aldeles ingen Penge fundet. Man paastod derfor, at han havde maattet nedgrave Skatten, og denne maatte endnu ligge skjult i det gamle Slot. Mange Mennesker vare for Skattens Skyld gaaede ind i den gamle Borg, men Ingen af dem kom atter tilsyne. Derfor havde Øvrigheden forbudt at betræde det gamle Slot og alvorlig advaret alle Mennesker i det hele Land derfor. — Musikanten havde opmærksomt hørt til, og da Forpagteren havde endt sin Fortælling, yttrede han, at han havde stor Lyst til ogsaa engang at gaae derind, thi han var modig og kjendte ikke til nogen Frygt. Forpagteren bad ham indstændigt, ja endelig næsten paa sine Knæe, at han dog vilde spare sit unge Liv og ikke

gaae ind i Slottet. Men her hjalp ingen Bønner eller Taarer, Musikanten var urokkelig.

To af Forpagterens Karle maatte tænde et Par Lygter og ledsage den modige Musikant til det gamle gyselige Slot. Derpaa sendte han dem atter tilbage med den ene Lygte, men tog selv den anden i Haanden og steg modig opad den høie Trappe. Da han var kommen opad den, kom han ind i en stor Sal, hvor der rundtomkring var Døre. Han aabnede den første og gik ind, satte sig ved et gammeldags Bord, som befandt sig der, stillede sit Lys derpaa og spillede paa sin Fløite. Men Forpagteren kunde af lutter Bekymring ikke sove den hele Nat og saae flere Gange udad Vinduet. Han glædede sig hver Gang usigelig, naar han hørte Gjæsten endnu musicere derovre. Dog da Uhret slog elleve og Fløitespillet hørte op, forskrækkedes han heftig og troede nu ikke andet, end at Aanden eller Djævelen eller hvem det ellers var, der huserede i Slottet, nu ganske vist havde dreiet Halsen om paa det kjønne Menneske. Dog Musikanten var uden Frygt vedbleven at spille paa sin Fløite; men da han endelig begyndte at blive sulten, fordi han ikke havde spiist synderlig Meget hos Forpagteren, gik han op og ned i Værelset og saae sig om. Da fik han Øie paa en Potte fuld af ukogte Lindser, paa et andet Bord stod der en Skaal med Vand og en med Salt og en Flaske Viin. Han heldte i en Fart Vandet over Lindserne, kom Salt deri, gjorde Ild paa i Ovnen, da der ogsaa laae Brænde ved Siden af, og kogte sig en Lindsesuppe. Medens Lindserne kogte, drak han sin Flaske Viin ud, og derpaa spillede han atter paa sin

Fløite. Da Lindserne vare kogte, flyttede han sig hen til Ilden, heldte dem ud paa et Fad, der ogsaa stod paa Bordet, og spiste saa frisk væk. Nu saae han paa sit Uhr, og Klokken var tolv. Da gik pludselig Dørene op, to lange sorte Mænd traadte ind og bare en Dødningebaare, hvorpaa der stod en Ligkiste. De satte nu denne, uden at sige et Ord, foran Musikanten, der paa ingen Maade lod sig forstyrre i sin Madro, og gik atter bort, ligesaa lydløst som de vare komne. Da de nu vare gaaede, stod Musikanten hurtig op og aabnede Ligkisten. En gammel Mandsling, lille og sammenskrumpen, med graat Haar og graat Skjæg, laae deri, men den unge Mand var ikke bange; han tog ham ud, satte ham ved Ovnen, og neppe syntes han at være opvarmet, før Livet begyndte at røre sig i ham. Han gav ham derpaa Lindser at spise og var aldeles optagen af Mandslingen, ja madede ham som en Moder sit Barn. Da blev Manden atter fuldkommen levende og sagde til ham: „Følg mig!" Manden gik i Forveien, men Musikanten tog sin Lygte og fulgte ham uden Tøven. Han førte ham nu nedad en høi forfalden Trappe, og saaledes kom de endelig Begge ned i en dyb, gyselig Hvælving.

Her laae der en stor Dynge Guld. Da sagde Manden til Ungersvenden: „Deel mig denne Bunke i to ganske lige Dele, men der maa slet Intet blive tilovers, ellers slaaer jeg Dig ihjel!" Knøsen smilede blot, begyndte strax at tælle op paa to store Borde og bragte saaledes i kort Tid Pengene i to ligestore Dele, dog tilsidst — var der endnu en Mark tilovers. Men Musikanten betænkte sig ikke længe, tog sin

Lommekniv op, satte den med den skarpe Side mod Marken og slog den itu med en Hammer, der laae ved Siden af. Da han nu kastede den ene Halvdeel paa den ene og den anden paa den anden Bunke, blev Manden ganske fornøiet og sagde: „Du himmelske Mand, Du har forløst mig. Allerede i hundrede Aar har jeg maattet bevogte min Skat, som jeg af Gjerrighed har skrabet sammen, indtil det vilde lykkes En, at dele Pengene i to ligestore Dele. Endnu aldrig er det lykkedes Nogen, og jeg har maattet kvæle dem alle. Den ene Bunke Penge er nu din, men uddeel den anden blandt de Fattige. Guddommelige Menneske, Du har forløst mig!" Derpaa forsvandt Manden. Men Musikanten steg opad Trappen og spillede i sit forrige Værelse lystige Stykker paa sin Fløite.

Da glædede Forpagteren sig over, at han igjen hørte ham spille, og i det tidligste Morgengry gik han op paa Slottet

(thi om Dagen turde Enhver gaae derind) og modtog Ungersvenden fuld af Glæde. Denne fortalte ham nu Historien, derpaa gik han ned til sin Skat, gjorde som Manden havde befalet ham og uddeelte den ene Halvdeel blandt de Fattige. Men det gamle Slot lod han nedrive, og snart stod der paa det forriges Plads et nyt Slot, hvor Musikanten nu boede som en rig Mand.

Harevogteren og Kongedatteren.

Der var en rig Konge, som havde en meget smuk Datter; da denne vilde gifte sig, maatte alle Frierne, der havde indfundet sig, forsamle sig paa en stor grøn Eng; her kastede hun nu et Guldæble flere Gange i Veiret, og den, der greb det, og som kunde løse tre Opgaver, hun selv fandt paa, han skulde faa have hende til Gemalinde. Der var nu Mange, der havde grebet Æblet, men Ingen af dem alle var istand til at løse de tre Opgaver. Nu kom Turen til Hyrdedrengen, som den sidste og den ringeste af alle Frierne. Den første Opgave var denne: Kongen havde i en Stald hundrede Harer; den, som kunde føre dem ud paa Græsgangen, vogte dem der og igjen om Aftenen bringe dem alle tilbage, havde løst den første Opgave. Da Hyrdedrengen hørte det, sagde han, at han først endnu en Dag vilde betænke sig derpaa, men den næste Dag skulde han bestemt sige, om han meente, at kunne udføre det eller ikke. Men Hyrdedrengen løb nu om mellem Bjergene og var saa

bedrøvet, thi han var bange for det vovelige Foretagende. Da mødte der ham en gammel Moerlille og spurgte ham om Aarsagen til hans Sørgmodighed. „Ak," sagde han, „mig kan Ingen hjælpe!" Da sagde den gamle Moerlille: „Døm ikke saa rask; siig, hvad der ligger Dig paa Hjertet, maaskee kan jeg hjælpe Dig." Og saa fortalte han hende om Opgaven. Da

gav Konen ham en lille Fløite og sagde: „Pas vel paa den,

den vil være Dig til Nytte!" og endnu før Drengen havde sagt Tak, var den Gamle forsvunden. Nu gik han glad til Kongen og sagde: „Jeg vil vogte Harerne!" Og saa bleve de lukkede ud af Stalden. Men da den sidste var ude, saae man ikke mere den første, den var alt langt borte over Bjergene. Men Drengen gik ud paa Marken og satte sig paa en grøn Høi og tænkte: „Hvad gjør jeg nu?" Da huskede han paa Fløiten; han tog den hurtig frem og blæste i den, da kom alle de hundrede Harer igjen springende og græssede lystigt omkring ham paa den grønne Høi.

Men Kongen og den smukke Prindsesse var det slet ikke behageligt, at Hyrden løste Opgaven og vandt sig Prindsessen, fordi han var af saa ringe Stand og ikke høibaaren, og de pønsede paa, hvorledes de med List kunde bevirke, at Harevogteren ikke bragte sin Hjord fuldtallig hjem.

Da gik Kongedatteren afsted; hun havde forklædt sig og forandret sit Udseende, at han ikke skulde kjende hende, men han kjendte hende dog. Da hun endnu saae alle Harerne, spurgte hun: „Kan man ikke her kjøbe en af Harerne?" Da sagde Knøsen: „Man kan ingen kjøbe, men fortjene sig en." Da spurgte hun videre: „Hvad vil det sige?" og Hyrdedrengen svarede: „Naar I vil være min lille Kjæreste og skjænke mig en sød Hyrdetime!" Men det vilde hun ikke. Men da hun dog gjerne vilde have en Hare, og han ellers ikke vilde give hende nogen, saa bekvemmede hun sig dog endelig dertil.

Da han nu havde omfavnet og kysset hende nok, fangede han hende en Hare, stak den i hendes Haandkurv, og hun gik sin Vei. Da hun nu var kommen et godt Stykke bort fra ham, blæste han i sin Fløite, og hurtig trykkede Haren Laaget paa Kurven op, sprang ud og kom atter springende hen til ham.

Det varede ikke længe, saa kom den gamle Konge og havde ogsaa forklædt sig, men Drengen kjendte ham dog. Kongen kom ridende paa et Æsel og havde en Kurv hængende paa hver Side. Kongen spurgte: „Bliver her ikke solgt en Hare?" — „Nei, ikke solgt, men fortjent kan en blive," svarede Drengen ham dristig. „Hvad vil det sige?" spurgte Kongen. „Naar I kysser Æselet her under Halen, saa skal I faae en!" Men det vilde Kongen ikke gjøre, og han bød ham mange, mange Penge, naar han vilde sælge ham en; men Drengen vilde ikke. Da nu Kongen saae, at han ikke fik nogen Hare at kjøbe, bekvemmede han sig endelig dertil og gav Æselet et dygtigt Smadsk under Halen; saa blev der fanget en Hare, som blev puttet i den ene af Kurvene, der hang paa Æselet, og Kongen drog afsted. Men han var endnu ikke kommen langt, da blæste Drengen i Fløiten, og Haren hoppede ud af Kurven og kom igjen. Derpaa kom Kongen hjem og sagde: „Det er en slem Fugl, jeg kunde slet ikke faae nogen Hare!" Hvad han havde gjort, det sagde han ikke. „Ja!" svarede Prindsessen, „det gik mig ligedan!" Men hvad hun ellers havde bestilt, det sagde hun heller ikke. Da det var Aften, kom Drengen med sine Harer og talte dem for Kongens Øine alle hundrede ind i Stalden.

Nu tog Kongen Ordet og sagde: „Den første Opgave er løst og nu gaae vi over til den anden! Pas nu vel paa! Hundrede Skjepper Ærter og hundrede Skjepper Lindser ligger der paa mit Loft; disse har jeg ladet ryste ud imellem hinanden og rigtig sammenblande; naar Du nu i een Nat uden

noget Lys skiller dem fra hinanden, saa har Du løst den anden Opgave." Drengen sagde: „Det skal jeg!" Og saa blev han spærret inde paa Loftet, og Dørene bleve godt tillukte. Da nu Alt var stille paa Slottet, blæste han i sin Fløite, da kom der mange tusinde Myrer krybende, og kriblede og krablede saa længe, indtil Ærterne tilsidst laae i een Hob for sig og Lindserne i en anden. Da nu Kongen tidlig om Morgenen kom og saae efter, var Opgaven løst, men Myrerne saae han ikke, de vare allerede borte igjen. Kongen blev forundret og forstod ikke, hvordan Drengen bar sig ad. Derpaa sagde han: „Jeg vil nu ogsaa sige Dig den tredie Opgave. Naar Du næste Nat kan spise Dig igjennem et stort Kammer fuldt af Brød, saa der ikke bliver noget tilovers, saa har Du løst den tredie Opgave, og saa skal Du have min Datter!"

Da det nu var blevet mørkt, blev Drengen puttet ind i et Brødkammer, der var saa fuldt, at der kun ved Døren var en lille Plads tom, hvor han gik ind. Men da Alt var roligt paa Slottet, blæste han atter i sin Fløite; da kom der saadan en Mængde Muus løbende, at det næsten syntes ham uhyggeligt; og da det dagedes, var alt Brødet opædt, saa der ikke var en Krumme meer tilovers! Men han dundrede paa Døren og raabte: „Luk op, luk op! jeg er sulten!" Saaledes var nu ogsaa den tredie Opgave løst.

Men Kongen sagde: „Siig os nu for Løier en Pose fuld af Løgn, saa skal Du faae min Datter." Nu begyndte Drengen og fortalte frygtelige Løgne en heel Dag igjennem, men Posen vilde aldrig blive fuld. Da fortalte han endelig:

„Jeg har ogsaa allerede havt en Hyrdetime med den allerdeiligste Prindsesse, min Brud!" Ved disse Ord blev hun ildrød i Hovedet, Kongen saae paa hende, og omendskjøndt det skulde være Løgn, saa troede han det dog og tænkte sig allerede, hvorledes og hvor det maatte være skeet. „Men Posen er endnu ikke fuld!" raabte han. Da begyndte Drengen: „Hans Majestæt Kongen har ogsaa kysset et Æ"— — „Den er fuld, den er fuld! Bind til!" raabte Kongen, for han skammede sig og vilde dog ikke have aabenbaret, hvilken Ære der var bleven Æselet tildeel ved hans kongelige Mund, da hele hans Hofstat stod rundtom i en Kreds. Og saa holdt Hyrdedrengen Bryllup med Kongedatteren, fjorten Dage itræk, og det gik saa høit og saa muntert til, at den, som har fortalt dette, kunde ønske, at han ogsaa havde været med som Gjæst.

De tre Musikanter.

Engang droge tre unge Musikanter bort fra deres Hjem og ud i den vide Verden; de havde alle tre lært at spille hos een Mester og vilde nu derfor ogsaa blive sammen og forsøge deres Lykke i fremmede Lande. De vandrede glade afsted fra Sted til Sted, spillede op til Dands ved Gilder og paa Festdage og fik ved deres lystige Stykker mangen en kjøn Skilling foruden det stille og lydelige Bifald. Saaledes kom de da ogsaa engang til en lille By og morede om Aftenen Selskabet med kjøn Musik. Endelig hørte de da op med at spille, begyndte at drikke og indlode sig ogsaa i Samtale med Gjæsterne. Der blev nu snakket og fortalt mange forunderlige Ting imellem hinanden. Nærmest dreiede Talen sig dog om et Trylleslot, der laae i Nærheden af Staden og hvorom der blev fortalt ligesaa mange prægtige som vidunderlige Ting. Snart heed det sig: Ja, der er uhyre Skatte, der er stedse Overflod af de kosteligste Fødemidler, omendskjøndt der ikke boer nogen Menneskesjæl derinde, — snart heed det sig atter:

GERINGSWALD. sc.

Men der er et forfærdeligt Spøgeri. Hvem, der gaaer derind med en hvid Pukkel, vender tilbage med den baade brunn og blaa, uden at have hævet Skattene eller løst Trolddommen. Dette og meget Andet blev der fortalt om det fortryllede Slot. De tre Musikanter vare ikke saasnart alene i deres Sovekammer, før de længe talte med hverandre herom og faldt tillige paa den Tanke, nærmere at ville besee det gaadefulde Slot, ja, endog vove sig derind, for om muligt at hæve de der skjulte og fortryllede Skatte. Nu bleve de indbyrdes enige om, at hver Enkelt, den Ene efter den Anden, skulde vove sig derind, og at det skulde gaae efter Alder, og at Enhver skulde have en heel Dag til at bestaae sit Eventyr. Det første Forsøg tilfaldt Fiolinspilleren. Han begav sig modig og ufortøvet op paa Slottet og fandt, da han naaede dertil, allerede Portene aabne, som om man havde ventet ham; dog da han var traadt over Dørtærskelen, sloge de tunge Døre i efter ham, og der sprang en kæmpestor Jernslaa for, omendskjøndt der ikke var noget levende Væsen at see, og det var dog, som om en streng Portner her forrettede sit Embede og holdt Vagt — og der paakom Spillemanden en Gysen, saa Haaret reiste sig paa hans Hoved. Men han kunde hverken vende om eller tøve, og Tanken om den haabede Lykke, om Guld og Skatte styrkede igjen hans Mod. Trappe op og Trappe ned vandrede Ynglingen, gjennem herlige Værelser, kostbare Sale, hyggelige Kabinetter — Alt pragtfuldt udstyret og yderst reenligt holdt. Men overalt var der en Dødens Stilhed, ikke engang det mindste Myg levede og boede her.

Dog Ynglingens Mod voxede paany, især da han kom ned i Kjelder, Kjøkken og de hvælvede Kamre, hvor der laae en Masse af de sjeldneste og kosteligste Fødevarer, og hvor der stod hele Rækker af alleslags syltede Frugter i store Glas. I det smukke, skinnende Kjøkken knittrede fortrolig en lystig Ild og en usynlig Haand satte en Stegepande paa Ilden, medens en delikat Dyresteg dandsede fra Hvælvingen ind i Kjøkkenet og hen i Panden; og mange andre Retter, fine Gemyser og Posteier og deilige Kager tilberedtes ligesaa hurtigt som kostbart af usynlige Hænder, som derpaa bare dem ind i det smukkeste Værelse, hvor Ynglingen havde begivet sig hen, og satte dem foran ham paa et dækket Bord. Ynglingen greb først sit Instrument og lod dets klangfulde, smukke Melodier tone gjennem de stille Sale, hvorefter han da uden Tøven satte sig ved det indbydende Bord og begyndte at gjøre sig tilgode. Dog det varede ikke længe, saa aabnede Dørene sig, og ind traadte der en lille Mand, omtrent halvanden Alen høi, iført en skarlagenrød Dragt, med et gustent Ansigt og et graat Skjæg, der naaede lige ned til hans Sølvspænder paa Skoene. Og den lille Mand satte sig taus ved Siden af Spillemanden og spiste med. Da nu Turen kom til den deilige Dyresteg, tog Spillemanden Fadet og nikkede til Manden, at han skulde tage først, og denne tog smilende et Stykke Kjød paa Gaflen og nikkede atter til ham og lod derved Kjødet falde under Bordet. Den gode Spillemand bukkede sig da høflig, for at tage det op igjen; men i et Nu sad Manden med det lange Skjæg paa hans Ryg og pryglede saa ubarmhjertig løs paa

ham, som om han vilde slaae ham ihjel. Og Spillemandens Mund blev ogsaa holdt tillukket, indtil han endelig under stadige Prygl blev skubbet ud ad den store Indgangsport. Først udenfor kunde den halvdøde Spillemand atter trække Veiret, og sneg sig saa stønnende til Gjæstgivergaarden, hvor hans Kammerater vare. Det var allerede Nat, da han naaede dertil, og de sov allerede begge to. Næste Morgen saae de ganske forbausede Fiolinspilleren liggende i Sengen og bestormede ham snart med mange Spørgsmaal; dog han kløede sig bag Øret og paa Ryggen, gav meget korte Svar og sagde: „Gaae hen og see selv! Det er en kilden Sag!"

Den anden Musiker, en Trompeter, gik nu til Trylleslottet, fandt Alt ligesom den afpryglede Spillemand og blev ogsaa beværtet ligesaa godt med Posteier og Prygl, saa han den næste Morgen ligeledes laae som en død Sild paa sit Leie og klagede over, at der var blevet spillet saa besynderligt op for ham, i en grov Toneart. Alligevel havde den Tredie, en Fløitespiller, endnu Mod nok, til at forsøge sin Lykke i Trylleslottet. Han var den Snildeste. Uden Frygt gjennemvandrede han det hele Slot, det forekom ham at kunne være ret behageligt, for bestandig at eie disse smukke Sale; i Kjøkken og Kjelder var der jo et rigeligt Forraad af Levnetsmidler. Et kostbart Taffel blev der nu ogsaa snart dækket for ham, og da han længe nok havde vandret om muntert syngende og spillende paa sin Fløite, tog han Plads og lod sig det smage godt. Da traadte atter den lille Mand med Skjæget ind og satte sig ved Siden af Gjæsten. Og den

uforfærdede Musikant indlod sig med ham i en Samtale, og lod, ligesom om han allerede havde seet ham her hundrede Gange; dog den lille Mand var ikke meget snaksom. Endelig kom det da atter til Stegen, og Manden lod atter med Forsæt sit Stykke falde; men den godmodige Fløitespiller var just i Begreb med at tage det op, da han bemærkede, at Dvergen strax vilde springe ham paa Ryggen. Da vendte han sig rask om, stødte ham ned og rystede og ruskede saa dygtigt i Mandslingens Skjæg, at han tilsidst ganske rev det af, og den lille Gamle stønnende styrtede om. Men da Ynglingen havde Skjæget i sine Hænder, følte han en overordentlig Styrke, og han bemærkede nu i Slottet endnu mange flere vidunderlige Ting end tidligere; den lille Mand derimod var næsten livløs; han jamrede og bad: „Giv mig, o giv mig mit Skjæg igjen, saa vil jeg aabenbare Dig al den Trolddom, som findes i dette Slot, og hjælpe Dig at løse Trylleriet, saa Du derved kan blive rig og evig lykkelig.“ Men den kloge Fløitespiller sagde: „Dit Skjæg skal Du faae igjen, men Du maa først aabenbare mig alt dette, ellers er Du en Skjelm. Og før kommer heller ikke Skjæget ud af mine Hænder.“ Da maatte den Gamle finde sig i, først at opfylde sit Løfte, omendskjøndt det ikke havde været hans Hensigt, men kun med List at faae sit Skjæg igjen. Ynglingen maatte nu følge ham, gjennem mørke, hemmelige Gange, underjordiske Hvælvinger og frygtelige Fjeldkløfter, indtil de endelig kom ud paa en fri Mark, der saae ud som en langt skjønnere Verden end vor. Og de kom til en Strøm, der bruste vildt afsted, dog den lille

Mand trak en Stav frem og slog i Vandet, hvorpaa Bølgerne strax skilte sig ad og stode stille, indtil de Begge vare komne over til den anden Side med tørre Fødder. Derovre var der en Pragt! — da gik det videre gjennem grønne, herlige Løvgange, overalt Blomster og Fugle med Sølv- og Guldfjedre, der sang vidunderlig deiligt, og glimrende Biller og Sommerfugle sværmede og dandsede rundt omkring, og andre nydelige Dyr legede i Buske og i Hækker; og Himlen over dem var ikke blaa, men den saae ud som bare Guldstraaler, og Stjernerne vare langt større og dandsede som i en Ringdands imellem hverandre.

Ynglingen forbausedes, og han blev endnu mere forbauset, da den graa Dverg førte ham ind i en endnu langt gaadefuldere Bygning end det vidunderlige Slot. Ogsaa her herskede der ved Siden af al den Herlighed den dybeste Stilhed i Gemakkerne, og da de havde gjennemvandret flere af disse, kom de ind i et, der var aldeles behængt med lange Slør, og hvor der midt i Værelset stod en tæt tilhyllet Seng, hvorover der hang et smukt Fuglebuur med en lille Fugl, hvis klare Sang skingrede gjennem den ensomme Stilhed. Den graae Mandsling tog Slørene og Tæpperne tilside fra Sengen og førte Ynglingen nærmere; denne saae her en yndig Pige, der laae og sov paa de bløde Silkepuder, som vare rigt udsyede med Guldtraad; hun var deilig som en Engel, var iført en hvid Klædning, og de gyldne Lokker bølgede ned over hendes Bryst og Skuldre, og paa hendes Hoved straalede en Diamantkrone; men en dødlignende Søvn hvilede over de blide Træk,

og ingen Larm formaaede at vække den hulde Sovende. Da sagde Mandslingen til den forundrede Yngling: „See her

dette sovende Barn! Det er en fornem Prindsesse. Dette prægtige Slot og dette velsignede Land er hendes Arvegods, naar hun bliver befriet; men hun har allerede i Aarhundreder sovet den faste Tryllesøvn, og i Aarhundreder fandt heller ingen menneskelig Sjæl den Vei, som fører herhen, som kun jeg daglig vandrede, for at spise derovre paa Slottet, som er min Bolig, og opvarte de guldbegjærlige Mennesker, der indfandt sig, med en Ret Prygl. Jeg er denne sovende Piges Bevogter, og jeg maatte omhyggelig passe paa, at ingen Fremmed trængte ind her, og dertil hjalp mig mit Skjæg,

hvori der boer saadanne overordentlige Kræfter, at jeg ligeledes ogsaa i Aarhundreder har formaaet at udøve denne Trolddom. Dog nu, da mit Skjæg er taget fra mig, er jeg kraftløs og maa aabenbare og overlade Dig den overvættes store Lykke, der begynder, naar den hulde Prindsesse vaagner. Og nu gjør Dig hurtig rede til at udføre Befrielsesunderet. Tag denne Fugl, der hænger over Prindsessen, og som først har sunget hende i denne Tryllesøvn og senere ogsaa stedse maattet synge hine Melodier, — tag den, slagt den og skær dens lille Hjerte ud, brænd det derpaa til Støv og giv Prindsessen det i Munden, strax vil hun vaagne derved og lyksaliggjøre Dig med Haand og Hjerte, med Land og Slot og alle hendes Skatte." Mandslingen tav udmattet, og Ynglingen tøvede ikke med at skride til Forløsningens Værk. Hurtigt og godt blev Alting udført, nøiagtigt efter den Gamles Forskrift, og Pulveret beredt. Faa Minutter efterat Prindsessen havde faaet det, slog hun frisk og smilende Øinene op, reiste sig op fra Leiet og sank til den lykkelige Ynglings Bryst, kyssede og takkede ham og tog ham til sin Gemal. Og i samme Øieblik lød der en Dundren og en Knagen gjennem hele Slottet, paa alle Trapper blev der muntert, og i alle Værelser hørte man Stemmer. Og endelig kom der en Skare Tjenere og Piger med venlige Ansigter ind i Værelset, hvor det lykkelige Par opholdt sig, og Alle glædede sig og løb da flinkt til Kjøkken og Kjelder, til Kamre, Sale og Gange til deres Arbeide, og Alle vare som nyfødte.

Men den graae Dverg forlangte nu strengt sit Skjæg af Ynglingen og tænkte endnu stedse i sit onde Hjerte at ville spille de Lykkelige et Puds. Thi naar først Skjæget igjen sad paa hans Hage, havde han Magt til at beseire alle Dødelige. Men den kloge Fløitespiller brugte endnu stedse Forsigtighed ligeoverfor den listige Mandsling, han sagde: „Aa, dit Skjæg skal Du nok faae igjen, vær ikke bange, jeg vil overrække Dig det til Afsked, men tillad, at vi Begge, min hulde Brud og jeg, maae ledsage Dig et lille Stykke Vei.“ Det kunde Mandslingen ikke afslaae. De gik nu langt med Dvergen gjennem løvrige Gange og Blomsterbede og kom endelig til det uhyre dybe, brusende Vand, der i mange, mange Miles Afstand løb i en Rundkreds om Prindsessens Land og ligesom dannede Grændseskjellet. Ingen Bro og ingen Baad fandtes der nogetsteds, hvorpaa Mennesker kunde komme til den modsatte Bred; en dristig Svømmer vilde heller ikke være kommen over, thi Strømmen var altfor vild og brusende. Da sagde Ynglingen til Mandslingen: „Giv mig Din Stav, forat jeg endnu denne Gang til Ære for Dig kan skille Vandet ad.“ Og Mandslingen maatte adlyde, fordi han manglede Kraften, der sad i Skjæget, og tænkte ogsaa i Stilhed med ondskabsfuld Glæde: „Naar han giver mig Skjæget derovre paa den anden Side Vandet, saa faaer ieg ham dog i min Magt, tager igjen Staven fra ham, og Begge kunne aldrig meer betræde deres underskjønne Land.“ Men det gik ikke efter Dvergens onde Tanker. Den kloge, lykkelige Yngling slog med Staven i Vandet, det skilte sig hurtigt og stod stille, og

Dvergen gik foran og kom over, og hurtigt bruste atter Bølgerne sammen bagefter ham; men Ynglingen var med sin kjære Brud bleven tilbage paa den anden Side, han beholdt Tryllestaven og kastede nu Skjæget over Vandet, Dvergen greb det derovre og satte det atter paa sig; og saaledes blev den Gamle dog narret for sin Tryllestav og turde for Fremtiden aldrig mere betræde det herlige Land. Og den lykkelige Yngling vendte tilbage til Slottet med sin Elskede, til bestandig Glæde og Lyksalighed; og hans Hjerte følte ingen Længsel efter nogensinde atter at vende tilbage til sine Kammerater. De sadde længe i Værtshuset og ventede, men da han ikke kom igjen, sagde de: „Han er gaaet fløiten," -- og det er sidenefter blevet til en Taalemaade, naar en Ting er bleven borte og ikke kommer igjen.

Molleren og Havfruen.

Der var engang en Møller, som var rig paa Penge og Gods og levede et fornøiet Liv med sin Kone. Men Ulykken kan snart komme; Møller en blev fattig og kunde tilsidst neppe kalde Møllen, hvori han boede, for sin egen. Om Dagen gik han omkring fuld af Bekymring, og naar han om Aftenen lagde sig tilsengs, fandt han ingen Hvile, men laae vaagen hele Natten i sørgelige Tanker. En Morgen tidlig stod han op endnu før Dag og gik ud i det Frie; han tænkte derved at blive lettere om Hjertet. Da han nu sorrigfuld gik op og ned paa Dæmningen ved Mølledammen, hørte han det paa engang bruse ude i Dammen, og da han saae derhen, steg der en hvid Skikkelse op deraf. Da indsaae han, at det maatte være Havfruen, der levede i Dammen, og han blev saa bange, at han ikke vidste, om han skulde gaae sin Vei eller blive staaende. Medens han saaledes tøvede, hævede Havfruen sin Stemme, kaldte ham ved Navn og spurgte ham om, hvorfor han var saa sørgmodig. Da Molleren hørte de venlige Ord, tog han Mod til sig og fortalte hende, hvorledes han tidligere havde været saa rig og lykkelig og nu var saa fattig, at han for Nød og

Bekymring ikke vidste hverken ud eller ind. Da tiltalte Havfruen ham med trøstende Ord og lovede ham, at hun vilde gjøre ham endnu rigere end han nogensinde havde været, hvis han derfor vilde give hende det, der just nu var blevet født i hans Huus. Mølleren tænkte, at hun vilde have en Unge af hans Hund eller hans Kat, lovede hende altsaa, hvad hun forlangte, og skyndte sig med godt Mod hjem til sin Mølle. Hans Pige traadte just udad Døren, gik ham imøde med glade Miner og raabte til ham, at hans Kone just havde født en Dreng. Der stod nu Mølleren og kunde ikke glæde sig over Barnets Fødsel, som han ikke saa snart havde ventet. Sørgmodig gik han ind i Huset og fortalte sin Kone og sine Slægtninge, der kom til, hvad han havde lovet Havfruen. „Al den Lykke, hun har lovet mig, kan for mig gjerne blive borte," sagde han, „naar jeg blot kan frelse mit Barn." Men Ingen vidste andet Raad, end at man omhyggelig maatte passe paa, at Barnet aldrig kom Dammen for nær.

Drengen blev stor og voxede til, og Mølleren vandt imidlertid efterhaanden Penge og Gods, og det varede ikke længe, saa var han rigere, end han nogensinde havde været. Men han kunde dog ikke rigtig glæde sig over sin Lykke, da han stedse tænkte paa sit Løfte og frygtede for, at Havfruen om kortere eller længere Tid vilde fordre dets Opfyldelse. Men det ene Aar gik efter det andet, Drengen blev stor og blev en Jæger, og fordi han var en kjøn Jæger, tog Herremanden ham i sin Tjeneste, og Jægeren tog sig en ung Kone og levede i Fred og i Glæde.

Engang forfulgte han paa Jagten en Hare, der endelig løb ud paa aaben Mark. Jægeren satte ivrig efter den og dræbte den med et Skud. Strax begyndte han at tage Indvoldene ud paa den og lagde ikke Mærke til, at han befandt sig i Nærheden af den Dam, han som Barn havde maattet vogte sig for. Han var snart færdig med sit Arbeide og gik nu ned til Vandet, forat vadske sine blodige Hænder. Neppe havde han dyppet dem i Dammen, før Havfruen steg op, omslyngede ham med sine vaade Arme og trak ham med sig ned, saa Bølgerne sloge sammen over dem.

Da Jægeren ikke vendte hjem, blev hans Kone meget ængstelig, og da man søgte efter ham og fandt hans Jagttaske liggende ved Mølledammen, var hun ikke længer i Tvivl om, hvordan det var gaaet ham. Uden Rist eller Ro vankede hun om ved Dammen og raabte jamrende Dag og Nat paa sin Mand. Endelig faldt hun af Træthed i en Søvn, hvori hun drømte, hvordan hun vandrede gjennem en blomstrende Eng til en Hytte, hvori der boede en Troldkvinde, der lovede at skaffe hende hendes Mand igjen. Da hun vaagnede om Morgenen, besluttede hun at følge Drømmen og opsøge Troldkvinden. Hun vandrede da afsted og kom snart til den blomstrende Eng og derpaa til Hytten, hvori Troldkvinden boede. Hun fortalte hende sin Sorg, og at en Drøm havde lovet hende, at hun her vilde faae Raad og Hjælp. Troldkvinden gav hende den Besked, at hun ved Fuldmaane skulde gaae til Dammen og der med en Guldkam rede sit sorte Haar og derpaa lægge Kammen ved Bredden. Den unge Kone gav Troldkvinden rigelige Gaver og begav sig paa Hjemveien.

Tiden til det blev Fuldmaane gik langsomt for hende; men da det endelig var Fuldmaane, gik hun til Dammen og redte sit sorte Haar med en Guldkam, og da hun var færdig, lagde hun Guldkammen ned paa Bredden og saae derpaa utaalmodig ned i Vandet. Da suste og bruste det nede fra Dybet, og en Bølge skyllede Guldkammen fra Bredden, og det varede ikke længe, saa løftede hendes Mand Hovedet op over Vandet og saae sørgmodig paa hende. Men strax kom der atter en Bølge brusende, og Hovedet sank ned, uden at have

talt et Ord. Dammen laae atter rolig som tilforn og glimrede i Maaneskinnet, og den unge Kone var ikke kommen videre en før.

Trøstesløs vaagede hun Dag og Nat, indtil hun atter udmattet faldt i Søvn og drømte den samme Drøm, der havde henviist hende til Troldkvinden. Atter gik hun om Morgenen til den blomstrende Eng og til Hytten og klagede sin Nød for Troldkvinden. Den Gamle gav hende den Besked, at hun ved Fuldmaane skulde gaae til Dammen, blæse paa en Guldfløite og derpaa lægge Fløiten paa Bredden.

Da det var blevet Fuldmaane, gik Jægerens Kone til Dammen, blæste paa en Guldfløite og lagde den derpaa paa Bredden. Da suste og bruste det nede fra Dybet, og en Bølge skyllede Fløiten fra Bredden, og snart efter løftede Jægeren Hovedet over Vandet, og kom stedse høiere iveiret, indtil over Brystet, og udbredte sine Arme mod sin Hustru. Da kom der atter en brusende Bølge og trak ham tilbage ned i Dybet. Jægerens Kone havde staaet paa Bredden fuld af Glæde og Haab, men da hun saae sin Mand forsvinde i Vandet, hensank hun atter i dyb Sorg.

Men til Trøst for hende drømte hun atter den Drøm, der henviste hende til den blomstrende Eng og til Troldkvindens Hytte. Den Gamle gav dennegang den Besked, at hun skulde gaae til Dammen, saasnart det blev Fuldmaane, der sætte sig til at spinde paa en Guldrok og derpaa sætte Rokken paa Bredden. Da Fuldmaanen kom, fulgte Jægerens Hustru Befalingen, gik til Dammen, satte sig ned og spandt paa en

Guldrok og satte derpaa Rokken paa Bredden. Da suste og bruste det nede fra Dybet, og en Bølge skyllede Guldrokken fra Bredden, og kort efter hævede Jægeren Hovedet over Vandet og dykkede stedse høiere iveiret, indtil han endelig steg op paa Bredden og faldt sin Hustru om Halsen. Da begyndte Vandet at suse og bruse og oversvømmede Bredden vidt og bredt, og rev dem Begge med sig, idet de holdt hinanden omfavnede. I sin Hjertensangst anraabte Jægerens Kone den Gamle om Bistand, og paa engang var Konen forvandlet til en Skildpadde og Jægeren til en Frø. Men de kunde ikke blive sammen, Vandet rev dem bort til forskjellige Sider, og da Oversvømmelsen var forbi, da bleve de vel Begge til Mennesker igjen, men Jægeren og hans Kone vare hver for sig i en fremmed Egn og vidste intet om hinanden.

Jægeren besluttede sig da til at leve som Hyrde, og hans Kone blev Hyrdinde. Saaledes vogtede de i mange Aar deres Hjorder, den Ene langt borte fra den Anden.

Men engang hændte det sig, at Hyrden kom derhen, hvor Hyrdinden levede. Egnen behagede ham, og han saae, at den skikkede sig vel til Græsning for hans Hjord. Han bragte altsaa sine Faar derhen og vogtede dem som forhen. Hyrden og Hyrdinden bleve gode Venner, men de kjendte ikke mere hinanden.

En Aften sadde de ved Fuldmaanens Skin ved Siden af hinanden, lode deres Hjorder græsse, og Hyrden blæste paa sin Fløite. Da mindedes Hyrdinden hiin Aften, da hun ved Fuldmaane havde blæst paa Guldfløiten ved Mølledammen;

hun kunde ikke holde sig længere, men brast i en lydelig Graad. Hyrden spurgte hende, hvorfor hun saaledes græd og klagede, — indtil hun fortalte ham Alt, hvad der var hændet hende. Da faldt det som Skjæl fra Hyrdens Øine, han gjenkjendte sin Hustru og gav sig tilkjende for hende. Nu vendte de glade tilbage til deres Hjem og levede sammen uforstyrret og i Fred.

Den lille Hyrdes Lykkesdrøm.

Der var engang en meget fattig Bondemand, han var Hyrde i en lille Landsby og det havde han allerede været i mange Aar. Hans Familie var lille, han havde en Kone og kun et eneste Barn, en Dreng. Dog denne havde han meget tidlig taget med sig ud paa Græsgangen og indpræget ham en trofast Hyrdes Pligter, og saaledes kunde han, da Drengen

var voxen lidt til, ganske forlade sig paa ham, kunde anbetroe ham Hjorden ganske alene og kunde imidlertid endnu fortjene nogle Skillinger hjemme ved at flette Kurve. Den lille Hyrde drev muntert sin Hjord ud paa Overdrevet og de grønne Enge; han fløitede eller sang mangen lystig Vise og knaldede dertil dygtigt med sin Hyrdepidsk; derfor faldt Tiden ham aldrig lang. Om Middagen leirede han sig magelig ved Siden af sin Hjord, spiste sit Brød og drak dertil af Kilden, og saa sov han vel ogsaa en Smule, indtil det var Tid at drive videre. En Dag havde den lille Hyrde leiret sig under et skyggefuldt Træ, forat tage sin Middagshvile, sov ind og drømte en høist forunderlig Drøm: Han reiste afsted, ja uendelig langt bort, — en høi Klingren, som naar en Masse Penge uophørlig faldt til Jorden — en Torden, som om der knaldede uafladelige Skud — en utallig Skare Soldater, med Vaaben og i glimrende Rustninger — Alt det omkredsede, omsværmede og omsuste ham. Dertil vandrede han stedse fremad og steg stedse opad Bakke, indtil han endelig kom op paa Toppen, hvor der var bygget en Trone, som han satte sig paa, og ved Siden af ham var der endnu en Plads, hvorpaa en skjøn Kvinde, der pludselig kom tilsyne, satte sig. Nu reiste den lille Hyrde sig op idrømme og sagde ganske alvorlig og høitidelig: „Jeg er Konge af Spanien." Men i samme Øieblik vaagnede han. Den Lille grundede over denne besynderlige Drøm, medens han drev sin Hjord fremad, og om Aftenen fortalte han den hjemme til sine Forældre, der sadde foran Døren og skare Pilegrene, hvormed han ogsaa hjalp dem,

og til Slutningen sagde han: „Sandelig, naar jeg endnu engang drømmer saaledes, gaaer jeg lige til Spanien, jeg vil dog engang see, om jeg ikke bliver Konge!" — „Dumme Dreng," mumlede den gamle Fader, „Dig skulde man gjøre til Konge, gjør Dig dog ikke til Latter!" Og hans Moder lo umaadeligt, slog Hænderne sammen og gjentog ganske forundret: „Konge af Spanien, Konge af Spanien!" — Den næste Dag om Middagen laae den lille Hyrde tidlig under samme Træ, og hvor vidunderligt! den samme Drøm gjentog sig atter. Neppe kunde han holde det ud indtil Aften at blive paa sin Post, han vilde gjerne være løbet lige hjem og strax have begivet sig paa Reisen til Spanien. Da han endelig drev hjemad, fortalte han om Drømmen, der havde gjentaget sig, og sagde: „Men naar jeg drømmer saadan een Gang til, saa gaaer jeg bort paa Stedet, lige paa Stedet." — Den tredie Dag leirede han sig da atter under samme Træ, og aldeles den samme Drøm kom for tredie Gang igjen. Drengen reiste sig op idrømme og sagde: „Jeg er Konge af Spanien," og derved vaagnede han atter, men samlede ogsaa strax Hat og Pidsk og Brødpose op fra Jorden, drev Hjorden sammen og sporenstregs til Landsbyen. Her begyndte da Folkene at skjændes med ham, fordi han saasnart og saalænge før Aften drev hjem med Hjorden, men Drengen var saa begeistret, at han ikke hørte paa Naboernes og hans egne Forældres Skjelden, men snørede sine faa Klædningsstykker, som han bar om Søndagen, sammen i en Pakke, hang denne paa en Nøddetræes-Stok, tog den over Skulderen og gik saa sin Vei uden videre

Snak. Drengen var let tilbeens; han løb saa rask, som om han allerede før Aften vilde være i Spanien. Dog naaede han kun den Dag en Skov, intetsteds var der nogen Landsby eller noget enkelt Huus; og han besluttede at søge sit Natteleie i denne Skov i en tæt Busk. Men neppe havde han lagt sig til Ro og var indslumret, før en Larm atter vækkede ham; en Skare Mænd drog i en høirøstet Samtale forbi Busken, hvor han havde lagt sig til Hvile. Sagte krøb Drengen ud, og gik i en lille Afstand bagefter Mændene, og tænkte: „Maaskee finder Du dog endnu Huusly; hvor disse Mænd sove idag, kan Du vist ogsaa sove." — De vare ikke gaaede synderlig langt, før et temmelig anseeligt Huus laae for dem, men saadan ret midt inde i den mørke Skov. Mændene bankede paa, der blev lukket op, og tilligemed Mændene smuttede Hyrdedrengen ogsaa med ind i Huset. Derinde aabnedes der atter en Dør, og Alle traadte ind i et stort, meget sparsomt oplyst Værelse, hvor der laae mange Halmknipper, Senge og Dyner rundt omkring paa Gulvet, og de syntes at være bestemte til Natteleie for Mændene. Den lille Hyrdedreng skjulte sig hurtig under en Halmbunke, der var henkastet tæt ved Døren, og lyttede nu efter Alt, hvad han kunde høre og iagttage fra sit Skjul. Snart kom han efter, da han desuden var klog og opvakt, at denne Skare Mænd var en Røverbande, hvis Høvedsmand var Husets Herre. Denne besteg, da de nysankomne Medlemmer af Banden havde leiret sig, et noget ophøiet Sæde og sagde med en dyb Basstemme: „Mine tappre Kammerater, aflægger mig Beretning om eders Dagværk, hvem

I have besøgt, og hvad I have faaet!" Da reiste der sig først en lang Mand med et kulsort Skjæg og svarede: „Min kjære Høvedsmand, jeg har imorges tidlig taget et Par Læderbuxer fra en rig Adelsmand; de have to Lommer, og saa ofte man vender op og ned paa dem og ryster dem godt, saa ofte falder der en Hob Dukater ud." — „Det lyder meget godt!" sagde Høvedsmanden. En anden af Mændene traadte frem og fortalte: „Jeg har idag stjaalet en trekantet Hat fra en General; denne Hat har den Egenskab, at naar man dreier den paa Hovedet, knalder der uophørlig Skud fra alle tre Kanter." — „Det lader sig høre!" sagde Høvedsmanden igjen. Og en tredie reiste sig op og sagde: „Jeg har berøvet en Ridder hans Sværd; naar man støder det med Spidsen ned i Jorden, opstaaer der øieblikkelig et Regiment Soldater." — „En tapper Daad," sagde Høvedsmanden rosende. En fjerde Røver reiste sig og begyndte: „Jeg har trukket Støvlerne af en sovende Reisende, og naar man trækker dem paa, tilbagelægger man syv Miil ved hvert Skridt." — „Rask gjort, det kan jeg lide," sagde Høvedsmanden tilfreds, „hæng nu eders Bytte paa Væggen, og spiis og drik og sov vel!" Hermed forlod han Røvernes Sovekammer; disse holdt endnu et muntert Gilde og faldt derpaa i en fast Søvn. Da Alt var stille og roligt, og Mændene sov allesammen, krøb den lille Hyrdedreng ud, trak Læderbuxerne paa, satte Hatten paa, spændte Sværdet om sig, trak Støvlerne paa og sneg sig derpaa sagte udaf Huset.

Men da han var kommen udenfor, viste Støvlerne allerede deres vidunderlige Kraft til den Lilles Glæde, og det varede ikke synderlig længe, før Drengen vandrede ind i Spaniens store Residentsstad; den hed Madrid.

Her spurgte han den Første den Bedste, han traf paa, om det største Hotel, men han fik til Svar: „Du lille Knegt, gaae Du hen, hvor Dine Lige tage ind, og ikke hvor rige Herrer spise.“ Dog et blankt Guldstykke gjorde ham strax høfligere, saa han nu gjerne blev den lille Hyrdes Fører og anviste ham den bedste Gjæstgivergaard. Da han var ankommen hertil, leiede Ynglingen strax de smukkeste Værelser og spurgte venlig sin Vert: „Naa, hvordan staaer det sig til i eders Stad? Hvad Nyt her?“ Verten gjorde et langt Ansigt og sagde: „Min lille Herre, I er vel fremmed her i Landet? Som det synes, har I endnu ikke hørt, at Hans Majestæt, vor Konge ruster sig med en Hær paa tyvetusind Mand? See, vi have Fjender; aa, det er en meget slem Tid! Herren vil

maaskee være Militær?" — „Ja vel, ja vel," sagde den spinkle Yngling, og hans Ansigt straalede af Glæde. Da Verten var gaaet, trak han strax sine Læderbuxer af, rystede sig en Hob Guldstykker, og kjøbte sig kostbare Klæder og Vaaben og Stads, iførte sig det og lod derpaa bede om Audients hos Kongen. Og da han kom ind i Slottet og af to Kammerherrer blev ført gjennem en stor herlig Sal, mødte der ham en deilig ung Dame, der med Ynde bøiede sig for den smukke Yngling, der gik midt imellem Herrerne og hilste hende med Anstand, og Herrerne hviskede: „Det er Prindsessen, Kongens Datter." Den unge Mand var ikke lidet henrykt over Kongedatterens Skjønhed, og hans Henrykkelse og Begeistring gjorde, at han kjækt og modigt tiltalte Kongen. „Deres kongelige Majestæt," sagde han, „jeg tilbyder hermed underdanigst min Tjeneste som Krigsmand. Min Hær, som jeg bringer Eder, skal tilkæmpe Eder Seiren, min Hær skal erobre Alt, hvad min Konge befaler at erobre. Men en Belønning udbeder jeg mig, nemlig at jeg, naar jeg har vundet Seir, maa hjemføre eders hulde Datter som min Gemalinde. Vil I det, min naadigste Konge?" Og Kongen forbausedes over Ynglingens dristige Tale og sagde: „Velan, jeg gaaer ind paa dit Forslag; vender Du hjem som Seierherre, saa vil jeg indsætte Dig som min Efterfølger og give Dig min Datter til Gemalinde."

Nu begav den fordums Hyrdedreng sig ganske alene ud paa aaben Mark og begyndte at støde sit Sværd op og ned i Jorden, og i faa Minutter stod der mange tusinde veludrustede Stridsmænd paa Stedet, og Ynglingen sad som Feltherre,

kostbart bevæbnet og prydet paa en herlig Ganger, der var behængt med guldbroderede Dækkener; Tøilen glimrede af Ædelstene, og den unge Feltherre drog Fjenden imøde, og der holdtes et stort blodigt Slag; fra Feltherrens Hat tordnede uophørligt dødelige Skud, og hans Sværd fremkaldte af Jorden det ene Regiment efter det andet, saa Fjenden var i faa Timer slagen og adspredt, og Seiersfanerne vaiede. Men Seierherren fulgte efter og erobrede endnu den bedste Deel af Fjendens Land. Seierrig og ærefuld vendte han derpaa tilbage til Spanien, hvor den saligste Lykke endnu ventede ham. Den deilige Kongedatter havde ikke været mindre henrykt over den smukke Yngling, da hun mødte ham i Salen; og den allernaadigste Konge vidste ogsaa pligtskyldigst at vurdere den tappre Ynglings store Fortjenester, holdt sit Ord, gav ham sin Datter til Gemalinde og indsatte ham til sin Efterfølger og Tronarving.

Bryllupet blev holdt med stor Pragt og Stads, og den fordums Hyrdedreng var nu fuldkommen lykkelig. Kort efter Bryllupet lagde den gamle Konge Krone og Scepter i sin Svigersøns Hænder; han sad stolt paa Tronen og ved hans Side hans hulde Gemalinde, og Folket kom og bragte ham som deres nye Konge deres Hyldning. Da tænkte han paa sin Drøm, der saa herligt var gaaet i Opfyldelse, og han tænkte paa sine fattige Forældre og sagde, da han atter var alene med sin Gemalinde: „Min Elskede, see, jeg har endnu Forældre, men de ere meget fattige; min Fader er Landsbyhyrde, langt herfra, og jeg selv har som Dreng maattet vogte Kvæg,

indtil det blev mig aabenbaret ved en vidunderlig Drøm, at jeg skulde blive Konge af Spanien. Og Lykken var mig gunstig, see, nu er jeg Konge, men mine Forældre vilde jeg ogsaa gjerne see lykkelige, derfor vil jeg nu med dit Samtykke reise hjem og hente mine Forældre." Dronningen var velfornøiet dermed og lod sin Gemal reise, og han drog rask afsted, da han havde Syvmilestøvlerne paa. Underveis afleverede den unge Konge de vidunderlige Ting, som Røverne havde taget, til deres retmæssige Eiermænd, paa Støvlerne nær, hentede sine fattige Forældre, der vare ganske ude af sig selv af Glæde, og Støvlernes Eiermand fik et Hertugdømme istedetfor. Saa levede han lykkelig og værdig som Konge af Spanien indtil sin Død.

Kongens Kirke.

Der var engang en Konge, som byggede en pragtfuld Domkirke til Guds Ære og Priis, og Ingen maatte bidrage en Skilling til denne Bygning, ifølge Kongens udtrykkelige Befaling, men han vilde bygge den ganske alene for sine egne Penge. Og saaledes skete det da ogsaa, og Domkirken var fuldendt, smuk og værdig, med al Pragt og Prydelse. Og da lod Kongen opstille en stor Marmortavle, hvorpaa han med Guldbogstaver lod indgrave en Skrift, der forkyndte, at han, Kongen, alene havde bygget Domkirken, og at Ingen havde bidraget Noget dertil. Men da Tavlen havde været opstillet en Dag og en Nat, saa var Skriften bleven forandret om Natten og istedetfor Kongens Navn stod der et andet Navn derpaa, og det var Navnet paa en fattig Kone, saa at der nu stod, at hun havde bygget hele den prægtige Domkirke. Det ærgrede Kongen i høi Grad; han lod Navnet udslette og sit igjen indskrive. Men Natten efter stod der atter den fattige Kones Navn paa Tavlen, og Enhver læste, at hun havde opbygget Domkirken. Og for tredie Gang blev Kongens Navn skrevet paa Tavlen,

og for tredie Gang forsvandt det, og hiint kom atter tilsyne. Da mærkede Kongen, at det var Guds Finger, der havde skrevet det, og lod Konen efterforske og stille for sin Trone. Fuld af Angst og Forfærdelse traadte hun frem for Kongen, der tiltalte hende saaledes: „Kvinde, der har tildraget sig noget Vidunderligt, siig mig nu Sandheden for Gud og for dit Livs Skyld. Har Du ikke hørt min Befaling, at Ingen maatte give Noget til Domkirken? Eller har Du alligevel givet Noget til den?"

Da faldt Konen ned for Kongens Fødder og sagde: „Naade, min Herre og Konge! Jeg vil paa din Naade be-

kjende Alt! Jeg er en meget fattig Kone; jeg maa kummerlig ernære mig ved at spinde, at jeg ikke skal døe af Sult, og da

havde jeg endnu en Skilling tilovers, den vilde jeg saa gjerne give til din Tempelbygning og Gud til Ære, men, o Herre, jeg frygtede dit Forbud og din strenge Trusel, og da kjøbte jeg for Skillingen et Knippe Hø; det strøede jeg paa Gaden for Oxerne, der trak Steen til din Kirke, og de aade det. Saaledes gjorde jeg, hvad jeg ønskede, uden at overtræde dit Bud.

Da blev Kongen meget bevæget over Konens Tale, og saae, hvorledes Gud Herren havde skattet hendes rene Hjerte og modtaget det som et bedre Offer end Kongens rige Skat. Og Kongen gav den fattige Kone rigelige Gaver og agtede vel paa, hvorledes Herren havde straffet ham for hans Forfængelighed.

Munken og Fuglen.

Der var i et Kloster en ung Munk, der heed Urban; han var meget from og flittig og var anbetroet Nøglen til Klosterets

Bogsamling, og han vogtede omhyggelig denne Skat, skrev selv mangen en god Bog og studerede meget i de andre Bøger og i den hellige Skrift. Da fandt han ogsaa et Skriftsprog hos Apostlen Peter, og det lyder saaledes: For Gud ere tusinde Aar som een Dag og som en Nattevagt. Det forekom den unge Mand næsten at være umuligt, han vilde og kunde dog ikke troe det og piinte sig selv med bange Tvivl. Da hændte det sig en Morgen, at Munken gik ud af det mørke Bibliothek ind i den lyse, smukke Klosterhave; der sad en lille broget Fugl i Haven, den søgte sig nogle Korn, fløi op paa en Green og sang saa deiligt som en Nattergal. Den lille Fugl var heller slet ikke bange, men lod Munken komme tæt hen til sig, og han vilde gjerne have fanget den, men den smuttede dog bort, fløi fra den ene Green til den anden, og Munken fulgte et godt Stykke efter den; da sang den atter med høi og klar Stemme, men den lod sig ikke fange, omendskjøndt den unge Munk endnu en god Stund forfulgte Fuglen udaf Klosterhaven og ind i Skoven. Endelig hørte han op dermed og vendte tilbage til Klostret; men Alt, hvad han saae, forekom ham at være forandret. Alting var bleven udvidet, større og smukkere, Bygningerne og Haven, og istedetfor den lille lave, gamle Klosterkirke stod der nu en stolt Domkirke med tre Taarne. Det forekom Munken meget selsomt, ja som en Trolddom. Og da han kom til Klosterporten og med bange Tøven trak i Klokkestrengen, da traadte en aldeles ubekjendt Portner ham imøde og veg forfærdet tilbage ved Synet af ham. Nu gik Munken over Klosterets Kirkegaard,

og der var saa mange Mindestene, han ikke kunde erindre nogensinde at have seet. Og da han nu traadte ind for Brødrene, flygtede de alle for ham, fulde af Forfærdelse. Kun Abbeden, dog ikke hans Abbed, men en anden ung Mand, holdt Stand, men strakte dog strax et Crucifix ud imod ham og raabte: „I den Korsfæstedes Navn, hvem er Du, Spøgelse? Og hvad søger Du, der er flygtet bort fra de Dødes Huler, hos os, de Levende?"

Da gyste det i Munken, og han vaklede, som en Olding vakler, og sænkede sit Blik imod Jorden. See, da havde han et langt, sølvhvidt Skjæg, der naaede indtil Beltet, hvorved Nøglebundtet til de tillaasede Bogskabe endnu hang. Munkene meente, at Manden var en forunderlig Fremmed, og de ledede ham med sky Ærefrygt hen til Abbedens Stol. Der gav han en ung Munk Nøglen til Bogsalen, han lukkede op og kom frem med en Krønikebog, hvori der stod at læse, at for tre Aarhundreder siden var Munken Urban sporløs forsvunden, Ingen vidste, om han var flygtet eller forulykket. „O Du lille Fugl, var det din Sang?" sagde den Fremmede med et Suk. „Neppe i tre Minutter fulgte jeg Dig og lyttede til din Sang, og tre Aarhundreder ere imidlertid henrundne! Du har sunget mig Sangen om Evigheden, som jeg ikke kunde begribe! Nu begriber jeg den og tilbeder Gud i Støvet, selv et Støv!" Saa talte han, bøiede sit Hoved, og hans Legeme henfaldt i en Hob Aske.

De syv Gedekid.

Der var engang en gammel Ged, der havde syv smaa Gedekid, og da den engang vilde tilskovs, sagde den: „I kjære Smaa, tag Eder iagt for Ulven og luk ham ikke ind, ellers ere I Alle fortabte.“ Dermed gik den sin Vei.

En Stund efter rasler det atter ved Huusdøren og raaber: „Luk op, luk op, kjære Børn! Eders Moder er kommen hjem fra Skoven!“ Men de syv Gedekid mærkede strax paa den grove Stemme, at det ikke var deres Moder, og de raabte: „Vor Moder har ikke saa grov en Stemme.“ Og de lukkede ikke op.

En Stund efter rasler det atter ved Døren og raaber ganske fiint og sagte: „Luk op, luk op, I kjære Børn! Eders Moder er kommen hjem fra Skoven."

Men de unge Geder kigede ud gjennem Dørsprækken og saae et Par sorte Fødder og raabte: „Vor Moder har ikke saadanne sorte Fødder!" Og de lukkede ikke op.

Men da Ulven, for den var det, havde hørt dette, løb den hurtig hen til Møllen og stak Fødderne ned i Melet, saa de bleve ganske hvide. Derpaa gik den atter til Døren, stak Fødderne hen til Revnen og raabte ganske sagte: „Luk op, luk op, kjære Børn! Eders Moder er kommen hjem fra Skoven!"

Og da Gedeungerne saae de hvide Fødder og hørte den sagte Stemme, meente de, det var deres Moder og lukkede hurtig op. Men neppe havde de lukket op, før Ulven sprang ind. Ak! hvor forskrækkede bleve da de stakkels Unger og vilde skjule sig! den ene sprang ind under Sengen, den anden under Bordet, en bagved Ovnen, en anden bag en Stol, en bag en stor Mælkepotte og en anden ned i Uhrkassen. Men Ulven fandt dem alle og slugte dem. Derpaa gik den sin Vei, lagde sig i Haven under et Træ og begyndte at sove.

Da den gamle Ged siden kom tilbage fra Skoven, fandt den Huset aabent og Stuen tom; da tænkte hun strax: „Nu er det ikke rigtig fat," og begyndte at søge efter sine kjære Unger; men den kunde ikke finde dem, hvor den saa endogsaa søgte, og hvor høit den saa end raabte, fik den intet Svar. Endelig gik den ud i Haven; der laae Ulven endnu under Træet og sov og snorkede, saa alle Grenene rystede; og da den

kom nærmere hen til den, saae den, at der bevægede sig Noget i dens Bug. Da blev den glad og tænkte, at dens Unger vare vel endnu levende. Nu sprang den hurtig ind i Huset, hentede en Sax og klippede Bugen op paa Ulven, og da kom dens syv Unger springende frem, den ene efter den anden, og de vare alle endnu levende. Derpaa hentede den Gamle hurtig syv Rullestene, puttede dem ind i Ulvens Mave og syede den igjen sammen.

Da Ulven nu vaagnede, var den tørstig og gik til Brønden for at drikke, men da den havde gjort eet Skridt, begyndte Rullestenene i dens Mave at støde sammen, og da sagde den:

„Hvad rumler,
Hvad tumler
Der i min Bug?
Jeg meente, det var Gedebeen,
Og nu er det kun Rullesteen!"

og da Ulven kom til Brønden og vilde drikke, trak Rullestenene den ned deri og den druknede. Og den gamle Ged med sine Unger dandsede omkring Brønden af Glæde.

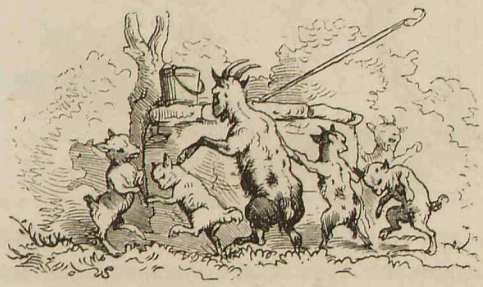

Historien om Slaraffenland.

Hør nu efter, saa skal jeg fortælle Eder Noget om et godt Land, hvorhen Mange vilde udvandre, vidste de, hvor det laae, og en eller anden god Skibsleilighed. Men Veien derhen er lang for de Unge og for de Gamle, hvem det er for varmt om

Vinteren og for koldt om Sommeren. Denne deilige Egn hedder Slaraffenland, paa Vælsk Cucagna, der ere Husene

tækkede med Æggekager, Døre og Vægge ere af Peberkager og Bjælkerne af Svinesteg. Hvad der hos os koster en Daler, koster der kun en Skilling. Foran hvert Huus er der et Gjerde, der er flettet af Medisterpølser og baierske Pølser, som deels ere stegte paa Risten, deels frisk kogte, altefterſom Enhver holder meest af. Alle Brønde ere fulde af Malvasier og andre søde Vine, ogsaa Champagne, der saadan løber lige i Munden paa En, naar man holder den hen til Tuden.

Hvem der altsaa gjerne drikker saadanne Vine, han skulde skynde sig at komme til Slaraffenland. Paa Birketræerne og Piletræerne voxer Hvedebrød, ganske friskbagt, og mellem Træerne flyder der Bække med Mælk, hvor Hedebrødet falder ned i og bløder sig selv ud for dem, der holde af det: det er Noget for

Fruentimmer og Børn, for Karle og Piger! Heida Grethe, heida Steffen! Vil I gaae med? Gaae saa til Bækken med Hvedebrødet, men glem ikke at tage en stor Mælkeskee med.

Fiskene svømme i Slaraffenland ovenpaa Vandet, de ere allerede stegte eller kogte og svømme ganske nær ved Landkanten; men naar En er altfor doven og en rigtig ægte Slaraf, saa behøver han blot at raabe bist! bist! — saa komme ogsaa Fiskene spadserende op paa Land og hoppe ham lige i Hænderne, uden at han behøver at bukke sig.

Og saa maae I troe, at Fuglene der flyve stegte om i Luften, Gæs og Kalkuner, Duer og Kapuner, Lærker og Kramsfugle, og er det for besværligt at række Haanden ud efter dem, saa flyve de ogsaa ligestraa ind i Munden. Pattegrisene der ere hvert Aar overordentlig gode, og enhver af dem bærer en Forskjærerkniv i Ryggen, forat hvem der vil kan afskjære sig et friskt, saftigt Stykke.

Ostene voxe i Slaraffenland som Steen, store og smaa; Stenene selv ere lutter fyldte Duer eller smaa Kjødposteier. Om Vinteren, naar det regner, saa regner det med lutter Honning i søde Draaber; da kan man slikke, saa det er en Lyst, og naar det sneer, sneer det med hvidt Sukker, og naar det hagler, hagler det med Sukkerkugler, blandede med Figner, Rosiner og Mandler.

I Slaraffenland kommer der ikke Hestepærer fra Hestene, men store Æg, hele Kurve fulde og i saadan Masse, at man kan kjøbe tusinde for een Skilling. Og Penge kan man ryste af Træerne ligesom Kastanier. Enhver kan ryste sig det Bedste ned og lade Smaapengene ligge.

Der er ogsaa store Skove i Landet, og der voxer de deiligste Klæder i Buske og paa Træer: Frakker, Kapper, Veste, Beenklæder og Vamse af alle Farver, sorte, grønne, gule (for Postillonerne), blaae eller røde, og hvem der behøver en Klædedragt, han gaaer ud i Skoven og kaster den ned med en Steen eller skyder derop med Flitsbue. Paa Sletten voxe smukke Dameklæder af Fløiel, Atlas, Gros de Nagles, Barège, Madres, Taft, Nanking o. s. v. Græsset bestaaer af Baand af alle Farver, ogsaa skatterede. Enebærtræerne bære Brocher og Chemisetnaale og Kappenaale af Guld, og deres Bær ere ikke sorte, men ægte Perler. Paa Fyrretræerne hænger der Dameuhre og meget kunstige Halskjeder. Paa Buskene voxer der Støvler og Skoe, ogsaa Herre- og Damehatte, Straahatte med Fjer og allehaande Hovedpynt, prydet med Paradisfugle, Kolibrier, Diamantbiller, Perler, Email og Guldborter.

Dette ædle Land har ogsaa to store Messer og Markeder med herlige Friheder. Hvem der har en gammel Kone og ikke mere kan lide hende, fordi hun ikke mere er ham ung og smuk nok, han kan der bytte hende bort imod en ung og smuk og faaer ovenikjøbet endnu Penge til. De gamle og grimme (thi et Ordsprog siger: naar man bliver gammel, bliver man grim) komme i et Foryngelsesbad, Landet er saa lykkeligt at eie, og det besidder stor Kraft; deri bade de gamle Koner sig en tre eller i det Høieste fire Dage, saa blive de til kjønne unge Piger paa en sytten, atten Aar.

Der gives ogsaa megen Morskab af Alleslags i Slaraffenland. Hvem der hertillands ikke har nogen Lykke med sig, han har det der i Spil og Lystskydning. Mangen En skyder her hele sit Liv igjennem forbi og langt fra Maalet, men der træffer han, om han end var den, der var allerlængst derfra, dog det Bedste. Ogsaa for Sovetrynerne, der her blive fattige paa Grund af Dovenskab, saa de spille Fallit og maae gaae om og tigge, er dette Land fortræffeligt. Enhver Times Søvn indbringer der en Specie, og enhver Gaben en Daler. Hvem der taber i Spil, faaer atter Penge paa Lommen. Drankerne have den bedste Viin gratis, og for hver Slurk tre Mark som Løn, baade Fruentimmer og Mænd. Hvem der bedst kan narre og snyde Folk, faaer hver Gang en Daler. Ingen maa gjøre Noget gratis, og den, som kan lave den største Løgn, faaer hver Gang en Specie derfor.

Her tillands lyve saa Mange og faae dog ingen Ting for deres Uleilighed; men der holder man Løgn for den bedste

Kunst, derfor kunne vel allehaande Procuratorer, Doctorer og andre torer, Hesteprangere og visse Haandværksfolk, der stedse love saa godt, men aldrig holde Ord, lyve sig ind i Landet.

Hvem som der vil være en lærd Mand, maa have studeret hos en Grobian. Saadanne Studenter gives der vel ogsaa hertillands, men de have hverken Tak derfor eller Ære deraf. Han maa desuden være doven og graadig, det er tre skjønne Kunster. Jeg kjender En, som, hvad Dag det skulde være, kunde blive Professor.

Hvem der gjerne arbeider, gjør det Gode og skyer det Onde, han er ilde lidt af Alle og bliver forviist fra Landet. Men den, som er tølperagtig, aldeles Intet kan og desuden er fuld af dum Indbildskhed, han ansees der for en Adelsmand. Den, som ikke kan andet end sove, spise, drikke, dandse og spille, han bliver udnævnt til Greve. Men den, som den almindelige Stemmeret erkjender for den dovneste og udueligste til alt Godt, han bliver Konge over hele Landet og har store Indtægter.

Nu veed I, hvordan Slaraffenland er. Hvem der altsaa vil gjøre en Reise derhen, men ikke veed Veien, han kan spørge en Blind, men en Stum er ogsaa god dertil, for han siger ham vist ikke nogen gal Vei.

Men rundt om hele Landet er der en Muur af Risengrød, saa høi som et Bjerg. Hvem der vil ind og ud, maa saa først spise sig tværs derigjennem.

Musen og Ravnen.

I en stor Skov, hvor der var meget Vildt, stod et stort Træ med mange Grene, i hvilket en Ravn havde sin Rede. Engang, som den sad der i sin Rede, saae den en Fuglefænger komme og udspænde et Net under Træet, og saa sagde den til sig selv: „Mon denne Mand udspænder sit Net for din Skyld eller for andre Dyrs Skyld? Vi ville dog see ad!" Imidlertid strøede Fuglefængeren Korn paa Jorden og satte sig paa Lur. Det varede ikke længe, saa kom en Due flyvende med en heel Flok andre Duer, hvis Anfører den var, og da de saae Kornene og ikke gave Agt paa Nettet, fløi de ned og Nettet slog sammen over dem, og vips vare de fangne. Fuglefængeren loe i Skjægget, men Duerne flagrede urolige frem og tilbage. Da sagde den Due, som var Anfører, til de andre Duer: „Ingen maa stole paa sig selv og Ingen maa holde mere af sig selv end af de Andre. Lad os alle paa engang flyve op, saa kunne vi maaskee løfte Garnet op med os og vi kunne Alle slippe fri." Som sagt saa gjort, Duerne fløi op og løftede Nettet med op i Luften. Fuglefængeren blev dygtig lang i Ansigtet

og maatte tage Benene paa Nakken, for at see, hvor Nettet faldt ned; men Ravnen tænkte ved sig selv: „Jeg vil dog ogsaa følge med og see, hvad Enden paa denne Historie vil blive.“

Da den kloge Due saae, at Fuglefængeren blev ved at følge efter, sagde den til de andre: „See, Skovmanden følger efter os; blive vi ved at flyve i den Retning, hvor Veien gaaer, vil han blive ved at kunne see os og vi ville da ikke kunne undgaae ham; men flyve vi henover Bjerg og Dal, saa veed jeg en Kløft, hvor der boer en Veninde af mig, en Muus, og naar vi komme til den, vil den gnave Nettet over og befrie os af vort Fangenskab.“

Det Raad var ikke saa ilde og Duerne fulgte det glade; men Ravnen blev ved at flyve efter, for det blev stadigt interessantere, syntes den. Duerne kom lykkeligt og vel til Kløften og satte sig ned udenfor Musens Bolig, som vel havde hundrede Huller og Udgange, for at afværge enhver Fare, der truede den. „Muus, Muus, kom herud!“ raabte Duernes Anfører. „Hvem er Du?“ sagde Musen. „Jeg er Duen, din Veninde.“ „Ah, det er en anden Sag; men man maa være forsigtig her i Verden. Den dumme Muus gaaer i Fælden, den kloge bliver inde i sit Hul.“ Musen kom da trippende frem og Duen fortalte den, hvorledes de havde ladet sig narre, og bad den at hjælpe dem ud. Musen gnavede da Nettet over og Duerne fløi afsted, dog ikke før Musen havde givet dem en lille Advarsel med paa Veien om en anden Gang at være forsigtigere og ikke af deres Graadighed lade

sig lede i Snarer; thi det var ikke altid sagt, at de kunde have en Ven ved Haanden til at hjælpe sig ud af Forlegenheden.

Alt det havde nu Ravnen siddet og hørt paa i et Træ i Nærheden, og den sagde til sig selv: „Hvo veed, om jeg ikke engang kan komme i en lignende Vaande som disse Duer? Da er det ret en herlig Ting at have gode Venner, som kunne hjælpe os ud af vor Nød. Jeg gad gjerne slutte Venskab med denne Muus."

Og den betænkte sig ikke længe, men hoppede hen til Musens Hul og raabte derind: „Muus, Muus, kom herud!" „Hvem er Du?" sagde Musen. „Jeg er en Ravn," sagde den, „og jeg har seet, hvorledes Du har hjulpet din Veninde, Duen; derfor er jeg kommen hid, for ligeledes at søge dit Venskab." Men Musen kom ikke frem; den stak blot lige den yderste Tip af sin Snude udenfor og sagde: „Nei, nei, min gode Ravn, imellem os To kan der intet Venskab være, en Viis stræber kun at opnaae, hvad der er muligt, det Umulige lader han fare. Man kan ikke seile over Land og kjøre over Havet, og ligesaa lidt kan Du og jeg være Venner, eftersom jeg er Føden og Du Ederen." „Forstaae mig ret, lille Muus," svarede Ravnen, „og mærk Dig mine Ord. Hvad gavnede det mig, om jeg aad Dig? Dit Liv vil være mig til Baade og dit Venskab vil være mere til min Fordeel end dit Fjendskab." Da sagde Musen: „Begjærlighedens Had er det værste af alle. Løven og Elefanten hade hinanden formedelst deres Styrke, og det er et ædelt Had, men den Stærkes Had til den Svagere er et uædelt Had; saaledes hader Høgen Ager-

hønen, Katten Rotten, Hunden Haren, og Du — mig. Vilde jeg tage Dig til Ven, kunde det let gaae mig som det gik Hanen med Ræven."

„Hvorledes gik det?" spurgte Ravnen, og Musen fortalte da Følgende:

I en kold Vinternat krøb en sulten Ræv ud af sin Hule og gik ud paa Fangst. Da hørte den i en Meierigaard en Hane, der galede i Eetvæk; den sad i et Kirsebærtræ og havde allerede galet den hele Nat. Nu listede Ræven sig hen til Træet og sagde: „Hr. Hane, hvorfor synger Du i denne kolde og mørke Nat?" Hanen sagde: „Jeg forkynder Dagen, hvis Komme min Natur lærer mig at kjende." Derpaa vedblev

Ræven: „O Hane, saa har Du noget Guddommeligt i Dig, da Du kjender det Tilkommende!" og strax begyndte Ræven at dandse. Nu spurgte Hanen: „Hr. Ræv, hvorfor dandser Du?" Ræven svarede: „Naar Du synger, o vise Mester, saa er det billigt, at jeg dandser, thi det sømmer sig at glæde sig med de Glade. O Hane, Du Fuglenes ædle Fyrste, Du er ikke blot begavet med at kunne flyve om i Luften, nei! ogsaa høie prophetiske Gaver gav Dig Naturen! O! hvor foretrak den Dig for alle andre Dyr! Hvor lykkelig vilde jeg være, hvis Du forundte mig din Naade! Hvor gjerne vilde jeg ikke kysse dit af Viisdom opfyldte tilbedte Hoved! O hvor herligt, naar jeg da kunde forkynde mine Venner: „Jeg var den Lykkelige, hvem en Prophet rakte sit Hoved til at kysse!" Den dumme Hane troede den snedige Ræves smigrende Ord, fløi ned fra Træet og bøiede sit Hoved hen til den, at den kunde kysse det. Med et Snap var det afbidt og leende sagde Ræven: „Jeg har fundet, at Propheten var uden al Fornuft!"

Saaledes fortalte Musen Ravnen; men Ravnen sagde: „Jeg fatter vel Betydningen af din Fortælling, men der er Forskjel mellem Hanen og mig; et Bæger af Guld varer længere end et af Glas. De Slettes Venskab er intet Venskab, men Du har et ædelt Gemyt, det har jeg seet, og derfor længes jeg efter dit Venskab, og det kan være mig nyttigt, det maa Du ikke glemme. Før Du hører min Bøn, vil jeg ikke vige fra din Bolig og hverken æde eller drikke.„

„Naar det er dit Alvor, saa vil jeg heller ikke nægte Dig mit Venskab; men husk paa, at det ikke er mig, der har til-

budt Dig det, men at det er Dig, der har anmodet mig derom, for at Du ikke skal sige: „Ha, ha, jeg har fundet en uforsigtig og ufornuftig Muus!"

Men Musen kom dog ikke længere end til Aabningen af sit Hul. Da spurgte Ravnen: „Hvorfor stiller Du Dig under Døren? Hvad gjør Dig saa ængstelig for at komme ud til mig? Nærer Du endnu stedse Frygt for mig?" Derpaa svarede Musen: „Jeg har fattet Tiltro til Dig, thi Du behager mig, og Frygt for din Uredelighed afholder mig ikke fra at komme frem. Men Du har mange Kammerater blandt dine Lige, som maaskee ikke have din Tænkemaade, og ikke have Venskab for mig som Du. Seer en af dem mig, maa jeg frygte for, at den æder mig." Dertil svarede Ravnen: „Til et trofast Kammeratskab hører dog fremfor Alt, at man er sin Kammerats trofaste Ven og hans Fjendes Fjende; vær forsikkret om, o Veninde, at jeg ikke har nogen Ven, der ikke skal være din ligesaa trofaste Ven som jeg selv. Desuden har jeg Magt og Kraft nok til at beskytte og beskjærme Dig!" Nu endelig gik Musen frem af sit Hul og tilsvoer Ravnen en ubrødelig Venskabspagt, og da det var skeet, boede de sammen og ved Siden af hinanden fredeligt og venskabeligt og fortalte hinanden hver Dag smukke Eventyr.

Endelig sagde Ravnen nogen Tid efter til Musen: „Hør, min kjære Veninde, din Bolig er altfor let kjendelig og nær ved Veien; jeg er bange for, at der engang skal komme En, der skyder eller skader Dig eller mig; desuden falder det mig vanskeligt, her at finde min Føde. Men jeg kjender et deiligt

og bedre Sted, der findes Vand og Enge, Frugter og Foder, og deri Vandet boer ogsaa en gammel Veninde af mig, en rigtig trofast Skabning; jeg vilde ønske, at Du vilde drage med mig derhen."

„Deri vil jeg gjerne føie Dig," sagde Musen, „thi jeg er selv bange her og anseer mig ikke for ret sikker, derfor seer Du ogsaa de mange Indgange og Udgange paa min Bolig. Du kan troe, kjære Ven, mig har allerede truet mange Farer, som jeg skal fortælle Dig, naar vi komme til vort nye Opholdssted."

Derpaa toge begge Afsked fra deres gamle Bolig, og Ravnen tog med sit Næb Musen i Halen og fløi med den hen

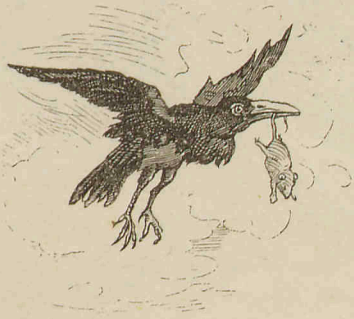

til det Sted, som han meente! Da dukkede et Dyr med Hovedet op over Vandet, men det blev bange for Musen, som det ikke kjendte, da Ravnen slap den, og dykkede hurtig under. Ravnen fløi op i et Træ og raabte: „Korax, Korax!" da kom Dyret op af Vandet, det var dens Veninde, en Skildpadde,

der glædede sig over at gjensee Ravnen, og spurgte den, hvorfor den var bleven saa længe borte. Da fortalte Ravnen Historien om Musen og Duen og forestillede de to Veninder for hinanden, og Skildpadden forundrede sig over Musens store Fornuft og krøb hen til den, gav den Haanden og glædede sig over at gjøre dens Bekjendtskab. Og saaledes levede de sammen i Ro og Fred indtil deres Død.

Veddelobet mellem Haren og Pindsvinet.

Denne Historie lyder rigtignok temmelig løgnagtig, men sand er den dog, for min Bedstefader, fra hvem jeg har den, pleiede

altid at sige, naar han fortalte den: „Sand maa den dog være, mine Sønner, for ellers kunde man jo ikke fortælle den.“ Men Historien lyder saaledes:

Det var engang en Søndagmorgen i Høsttiden, just da Boghveden blomstrede. Solen straalede gyldent paa Himlen, Morgenvinden strøg frisk henover Stubbene, Lærkerne sang i Luften, Bierne summede i Boghveden, og Folk gik i deres Søndagsklæder til Kirke, kort sagt, alle Skabninger vare fornøiede og Pindsvinet ogsaa.

Men Pindsvinet stod udenfor sin Dør, havde lagt Armene overkors, kigede ind i Morgenvinden og nynnede en Vise hen for sig, saa godt eller daarligt nu et Pindsviin formaaer at synge den kjære Søndagmorgen. Idet det nu saadan halvsagte nynnede for sig selv, faldt det paa den Tanke, at det, medens dets Kone vadskede Børnene og klædte dem paa, kunde spadsere

en Smule ud i Marken og tillige see efter, hvorledes deres botfelske Roer stod. Roerne stode nærmest ved dets Huus, og

det pleiede at spise deraf tilligemed sin Familie og derfor ansaae det dem for sine egne. Pindsvindet lukkede Huusdøren i efter sig og slog ind paa Veien, der førte ud i Marken. Det var ikke kommet langt fra Huset og vilde just dreie omkring Slaaenbusken, som ligger der lige foran Marken, da det mødte Haren, som var gaaet ud i den samme Forretning, nemlig forat see til sin Kaal. Da Pindsvinet fik Øie paa Haren, bød det den et venligt „Godmorgen." Men Haren, der paa

sin Viis var en meget fornem Herre og dertil gruelig høvmodig, besvarede ikke Pindsvinets Hilsen, men sagde til det, idet den paatog sig en rigtig haanlig Mine: „Hvorledes kommer det dog, at Du allerede saa tidlig om Morgenen løber om paa Marken?" „Jeg gaaer og spadserer," sagde Pindsvinet. „Spadserer," lo Haren, „det forekommer mig, Du kunde vel ogsaa bruge Benene til noget Bedre." Dette Svar ærgrede i høieste Grad Pindsvinet, thi Alt kan det taale, men ved dets Been maa man ikke røre, just fordi de af Naturen ere skjeve. „Du

bilder Dig vel ind," sagde nu Pindsvinet, „at Du kan udrette mere med dine Been?" — „Det tænker jeg," sagde Haren. „Nu, det kommer an paa et Forsøg," meente Pindsvinet, „jeg vedder, at jeg kommer først, naar vi løbe omkaps." „Det er til at lee sig fordærvet over, Du med dine skjeve Been," sagde Haren, „men for min Skyld gjerne, hvis Du har saa overdreven stor Lyst dertil. Hvad vedde vi om?" „En Guldlouisdor og en Flaske Brændeviin," sagde Pindsvinet. „Ja vel," sagde Haren, „løb saa til, saa kan det strax begynde." „Nei, saa stor Hast har det ikke," meente Pindsvinet, „jeg er endnu ganske fastende; først vil jeg gaae hjem og spise en Smule Frokost. Om en halv Time er jeg her paa Pletten." Derpaa gik Pindsvinet, da Haren var tilfreds hermed.

Underveis tænkte Pindsvinet ved sig selv: „Haren stoler paa sine lange Been, men jeg skal alligevel nok magte ham. Han troer sig vel at være en fornem Herre, men han er dog en dum Karl og skal nok komme til at betale." Da nu Pindsvinet kom hjem, sagde det til sin Kone: „Kone, klæd Dig paa i en Fart, Du maa ud med paa Marken." „Hvad er der da paafærde?" spurgte Konen. „Jeg har veddet med Haren om en Guldlouisdor og en Flaske Brændeviin, jeg vil løbe omkaps med ham, og Du skal ogsaa være med." „O min Gud, Mand!" skreg Pindsoen til sin Mand, „er Du ikke rigtig klog, har Du da mistet Forstanden? Hvorledes vil Du løbe omkaps med Haren?" „Hold din Mund, Kone," sagde Pindsvinet, „det bliver min Sag. Du skal ikke ræsonnere i Mændenes Forretninger. Marsch, klæd Dig paa og kom saa

med!" Hvad skulde Pindsvinen gjøre? Den maatte vel følge med, enten den vilde eller ei.

Da de nu vare underveis, sagde Pindsvinet til sin Kone: „Pas nu paa, hvad jeg vil sige Dig. See, paa den lange Mark ville vi løbe omkaps. Haren løber nemlig i den ene Fure og jeg i den anden, og vi begynde at løbe ovenfra. Nu har Du Intet videre at gjøre, end at stille Dig her nedenfor i Furen, og naar Haren ankommer paa den anden Side, saa raaber Du til den: „Jeg er her allerede."

Dermed vare de komne til Marken, Pindsvinet anviste sin Kone hendes Plads og gik nu op ad Ageren. Da det kom heelt op, var Haren der allerede. „Kan det begynde?" sagde Haren. „Ja vel," svarede Pindsvinet, „saa afsted!" Og dermed stillede Enhver sig i sin Fure. Haren talte: „Eet—To—Tre!" og afsted gik det som en Stormvind nedad Marken. Men Pindsvinet løb kun omtrent tre Skridt, saa dukkede det sig ned i Furen og blev roligt siddende.

Da nu Haren i fuldt Løb var kommen heelt ned, raabte Pindsvinets Kone til den: „Jeg er her allerede!“ Haren studsede og forundrede sig ikke lidet. Den meente, det var Pindsvinet selv, der raabte til den, thi som bekjendt seer Pindsvinets Kone ligesaadan ud som sin Mand.

Men Haren meente: „Det gaaer ikke rigtig til.“ Den raabte: „Endnu engang afsted, om igjen!“ Og afsted gik det atter som en Stormvind, saa Ørene fløi den om Hovedet. Men Pindsvinets Kone blev roligt siddende paa sin Plads. Da nu Haren kom op til den anden Ende, raabte Pindsvinet til den: „Jeg er her allerede!“ Men Haren, der var ganske ude af sig selv af Iver, raabte: „Endnu engang afsted, om igjen!“ „Mig ligemeget,“ svarede Pindsvinet, „for mig gjerne

saa ofte Du har Lyst." Saa løb Haren tre og halvfjerssindstyve Gange, og Pindsvinet holdt stadig ud med den. Hver Gang naar Haren var forneden eller foroven, sagde Pindsvinet eller dets Kone: „Jeg er her allerede!"

Men den fire og halvfjerssindstyvende Gang kom Haren ikke til Enden. Midt paa Marken styrtede den til Jorden, Blodet flød den ud af Halsen, og den blev liggende død paa Stedet. Men Pindsvinet tog sin vundne Louisdor og sin Flaske Brændeviin, kaldte sin Kone frem af Furen, og Begge gik fornøiede hjem, og hvis de ikke ere døde, leve de endnu.

Saaledes hændte det sig, at Pindsvinet løb Haren tildøde paa Buxtehuder Hede og siden den Tid er ingen Hare falden paa igjen at løbe omkaps med Buxtehuder Pindsvinet.

Men denne Historie lærer for det Første, at Ingen, selv om han mener sig nok saa fornem, skal begynde paa at gjøre sig lystig over den simple Mand, selv om han ogsaa var et Sviin. Og for det Andet, at det er raadeligst, naar En tager sig en Kone, at han tager hende af sin egen Stand, og at hun just seer ud som han selv. Hvem der altsaa er et Sviin, han maa passe paa, at hans Kone ogsaa er et Sviin.

De tre Gaver.

Der var engang en fattig Linnedvæver, til hvem der kom tre rige Studenter, og da de saae, at Manden var meget fattig, saa forærede de ham hundrede Daler til at anvende paa sin Haandtering. Linnedvæveren glædede sig meget over denne Gave, tænkte paa at anvende den godt, men vilde dog endnu en Tid lang fryde sine Øine ved de blanke Dalere, sagde derfor Intet om sin Lykke til sin Kone, der ikke havde været hjemme, og skjulte Pengene der, hvor Ingen søger Penge, nemlig i Kludeposen.

Da han engang var borte, kom der en Kludekræmmer, og Konen solgte ham hele Forraadet for nogle Skilling. Da blev der stor Hjertesorg, da Linnedvæveren kom hjem og hans Kone glad viste ham de Smaapenge, hun havde faaet for de solgte Klude.

Et Aar efter kom de tre Studenter igjen, og haabede nu at træffe Linnedvæveren i gode Omstændigheder, men fandt ham endnu fattigere end før, da han beklagede sin Ulykke for dem. Med den Formaning, at være forsigtigere, forærede Studenterne ham atter hundrede Daler; nu vilde han bære sig rigtig klogt ad, men sagde heller ikke denne Gang Noget til sin Kone og puttede Pengene i Askepotten. Og nu gik det akkurat ligesom forrige Gang; Konen bortbyttede Asken hos en Askesamler for

et Stykke Sæbe, just da hendes Mand var fraværende for at aflevere noget Lærred til en Kunde. Da han kom igjen og hørte om Askehandelen, blev han vred og vadskede sin Kone med ubrændt Aske.

Et Aar efter kom Studenterne for tredie Gang, fandt Linnedvæveren næsten som en Tigger og sagde til ham, idet de kastede et Stykke Bly hen for ham: „Hvad nytter det at kaste Perler for Sviin? At give en Dumrian som Dig Penge, vilde være dummere, end Du selv er. Til Dig komme vi heller ikke meer." Dermed gik de ganske ærgerlige bort, og Linnedvæveren tog Blyklumpen op fra Jorden og lagde den i Vinduskarmen. Kort efter kom hans Nabo ind, som var Fisker, bød Goddag og sagde: „Kjære Nabo, skulde I ikke have et lille Stykke Bly eller ellers noget Tungt, som jeg kunde bruge til mit Net? Jeg har intet Saadant mere." Da gav Linned-

væveren ham Blyklumpen, og Naboen takkede meget derfor og sagde: „Den første store Fisk, jeg fanger, den skal I faae som Betaling!" — „Det er godt, lad gaae," sagde den tilfredse Linnedvæver.

Kort efter bragte Naboen virkelig en smuk Fisk paa en fire, fem Pund, og Linnedvæveren maatte modtage den. Denne slagtede strax Fisken og da fandt han en stor Steen i Maven paa den. Stenen lagde Linnedvæveren ogsaa i Vindueskarmen. Om Aftenen, da det blev mørkt, begyndte Stenen at glimre, og jo mørkere det blev, desto klarere skinnede Stenen, ligesom et Lys. „Det er en billig Lampe," sagde Linnedværen til sin Kone. „Vil Du ikke skille os af med den, som Du har skilt os af med de to hundrede Daler?" Og saa lagde han Stenen saaledes, at den oplyste hele Stuen.

Den følgende Aften red en Herre forbi Huset, saae Glimrestenen, steg af og traadte ind i Stuen, besaae Stenen og bød ti Daler for den. Væveren sagde: „Denne Steen er ikke tilfals!" — „Heller ikke for tyve Daler?" spurgte Herren. „Heller ikke," svarede Linnedvæveren. Men hiin blev nu ved at byde og at byde, indtil han bød tusinde Daler, thi Stenen var en kostbar Diamant og endnu meget mere værd. Da slog Væveren til og var den rigeste Mand i Landsbyen. Nu havde Konen det sidste Ord og sagde: „Seer Du, Mand! Havde jeg nu ikke to Gange givet Pengene med, hvad saa? Det har Du dog kun mig at takke for!"

Katten og Musen.

Der var engang en Mand, i hvis Spisekammer Musene gjorde megen Skade; da anskaffede han sig en Kat, der skulde fordrive og ødelægge Musene. Nu var der iblandt Musene en rigtig stor en, der ogsaa var stærkere end de andre, og da den saae, hvad der var skeet, søgte den en Leilighed til at tale med Katten fra et sikkert Sted og sagde nu til denne: „Jeg veed, at din Herre har ansat Dig til at fordrive og dræbe mig og mine Venner. Nu glæder det mig at gjøre dit Bekjendtskab, og jeg vilde gjerne anbefale mig til din Gunst og leve i Fred med Dig." Katten svarede: „Det glæder mig overordentligt at lære Dig at kjende, og det vil være mig i høi Grad behageligt, hvis Du vil beære mig med dit Venskab. Din Omgang vilde vel være mig kjærest, men jeg tør ikke love Dig Noget, som jeg ikke kan holde. See, høistærede Muus, min Herre har sat mig til at bevare dette Huus, forat Du og dine Venner ikke længere skulle tilføie ham nogen Skade; skaanede jeg nu Dig, saa vilde man sige: Det er en daarlig Kat! Derfor maa Du enten ophøre med at skade min Herre eller flytte fra

Huset og søge Dig et andet Opholdssted, thi ellers kan Du ikke give mig Skylden, hvis Du kommer til Skade." Musen svarede: „Jeg har bedet Dig høflig og saaledes beder jeg Dig endnu engang, indrøm mig min Frihed og skjænk mig dit Venskab." — „Ja," sagde Katten, „jeg har Dig kjær, men hvorledes skal jeg forene mit Venskab for Dig med min Pligt, naar dine Venner tilføie min Herre Skade? Lader jeg Eder leve, saa dræber han mig, det er billigt. Derfor giver jeg Dig en Frist paa tre Dage, i hvilken Tid Du kan see Dig om efter en anden Bolig." — Musen svarede: „Med et tungt Hjerte og høist ugjerne forlader jeg denne Bolig; jeg skal nok vogte mig for at komme Dig for nær, og jeg bliver her, saalænge det behager mig." Katten holdt Ord og skaanede Musen i tre Dage; da blev denne ganske tryg og lod nu, som om der slet ikke mere var nogen Kat i Huset; da de tre Dage vare omme og Musen atter ganske ubekymret løb ud af sit Hul, laae Katten i en Krog af Spisekammeret og lurede paa den, sprang til, fangede den og aad Musen med Hud og Haar.

Agerhonen.

Der var en rig Jøde, som reiste gjennem et Kongerige og havde en stor Skat af Penge og Gods med sig. Da nu hans Vei skulde gaae gjennem en stor Skov, var han bange for, at han maaskee kunde komme til at miste Livet for sine Penges Skyld, og gik derfor til Kongen i Landet, overrakte ham en Gave og bad om, at Kongen vilde medgive ham en sikker Mand til Ledsager igjennem Skoven og hele hans Rige. Da befalede Kongen sin Mundskjenk at ledsage Jøden, og denne gjorde, hvad der var blevet ham befalet og ledsagede Jøden.

Da nu disse To vare komne ind i Skoven, fik Mundskjenken Lyst til at faae Jødens Skat, og han stod stille paa Veien og sagde til ham: „Gaae foran!" Jøden forskrækkedes, anede Mundskjenkens onde Hensigt og vilde ikke gaae foran. Mundskjenken drog strax sit Sværd udaf Skeden og raabte: „Jøde, saa maa Du døe her for min Haand!" — „Ak, min kjære Mundskjenk, gjør det ikke!" raabte Jøden, „et saadant Mord paa mig vilde ikke blive skjult! Og om end et hemme-

ligt Mord bliver fuldbragt useet af alle Mennesker, saa ville dog Fuglene aabenbare det, der flyve under Himlen!"

Som Jøden sagde dette, fløi der just en Agerhøne op i Skoven og henover dem Begge. Da lo Mundskjenken haanligt og sagde spottende: „Pas paa, Jøde, Agerhønen vil sikkerlig sige det til Kongen, at jeg har myrdet Dig." Og saa myrdede Mundskjenken Jøden i Skoven, tog alle hans Penge og den Skat, som han bar hos sig, begravede ham hemmeligt og drog atter hjem.

Og der gik et heelt Aar hen efter Mundskjenkens troløse Gjerning, da hændte det sig, at der blev sendt Kongen nogle Agerhøns, som Mundskjenken gav til Kokken, lod dem vel tilberede og bringe til Tafelet. Og da han satte Agerhønsene paa Bordet foran Kongen, tænkte han paa Jøden, han havde myrdet, og paa hans sidste Ord om Fuglene og maatte lee. Kongen saae det og spurgte, hvoraf han lo? Men Mundskjenken angav Kongen en falsk Grund til sin Latter.

Senere efter fire Ugers Forløb hændte det sig, at Kongen holdt et Gjæstebud for sine Embedsmænd og Tjenere; Mundskjenken var ogsaa med, og Kongen selv var meget glad og munter, spøgefuld og lystig, og han lod frembære saamegen Viin og saamange gode Drikkevarer, at nogle af hans Tjenere bleve drukne. Og da Alle vare saa lystige, sagde Kongen til Mundskjenken: „Min kjære Mundskjenk, siig mig nu Sandheden ligeud, hvoraf lo Du for ikke længe siden, da Du satte Agerhønsene frem, thi dengang sagde Du mig ikke Sandheden!" Mundskjenken var beruset, og naar Vinen gaaer ind, gaaer

Forstanden ud, derfor sagde han: „Ei, min Herre Konge, da Jøden skreg, at Fuglene, der flyve under Himlen vilde aabenbare hans hemmelige Mord, da fløi just en Agerhøne iveiret, den kom jeg til at tænke paa og derfor lo jeg."

Kongen tav stille til disse Ord, lod sig ikke mærke med Noget og lod, som om hans Munterhed ikke var forstyrret. Men næste Dag holdt han Raad med sine hemmelige Raadsherrer og talte saaledes til dem: „Hvad skal den bøde, der paa Kongens Vegne skulde ledsage En sikkert gjennem Riget og har myrdet og plyndret ham?" Derpaa svarede Raadsherrerne eenstemmig: „Han har fortjent Galgen." Derpaa holdt Kongen offentlig Rettergang, indsatte en Anklager, der anklagede Mundskjenken, og da han i sin Ruus havde fortalt sin Gjerning i Vidners Overværelse, maatte han ogsaa bekjende den for Domstolen og blev dømt til Galgen. Saaledes blev det hemmelige Mord dog aabenbaret ved Agerhønsene.

De to Abekatte.

En gammel Abe levede paa et frugtbart Sted, hvor der var Træer og Frugter, Vand og Enge i stor Overflod. Da han stedse levede i Vellevnet, fik han Udslet og var meget plaget deraf, blev mager og svag, saa han ikke mere kunde naae Maden. Da kom der en anden Abe til ham og spurgte ham forundret: „Ei! hvoraf kommer det, at jeg maa see Dig saa syg og udtæret?" — „Ak," sukkede den gamle Abe, „jeg veed ingen anden Grund end Guds Villie, som Ingen kan unddrage sig for." Derpaa sagde hiin: „Jeg kjendte en Ven, der havde samme Sygdom, og der var Intet, der kunde hjælpe ham, uden Hovedet af en sort Snog. Da han spiste det, kom han sig, det skulde Du ogsaa gjøre!" — Den gamle Abe svarede: „Hvem giver mig et saadant Snogehoved, da jeg er saa svag, at jeg neppe kan naae en Frugt i Træet?" Derpaa vedblev hiin: „For to Dage siden saae jeg en Mand staae foran en Hule i en Klippe, han lurede paa en Snog, der laae i Hulen, og vilde trække dens Tunge ud, fordi han behøvede en saadan; der vil jeg bringe Dig hen. Har Manden dræbt Snogen, saa

tager Du Hovedet og spiser det." — Den gamle Abe sagde: „Jeg er syg og daarlig; bliver jeg sund og stærk, skal jeg gjerne gjengjælde Dig din Tjeneste." Da førte Aben den Gamle hen til en Klippehule, hvori den vidste, at der boede en Drage. Foran Hulen var der store Fodtrin som af et Menneske, den Gamle Abe tænkte, at det var den Mands Fodtrin, der havde dræbt Snogen, krøb ind og søgte efter Hovedet. Da styrtede Dragen frem og kvalte den og aad den. Men den unge Abe glædede sig over at have forlokket og bedraget sin Kammerat, da den nu alene var i Besiddelse af de herlige Frugttræer. —

Intet fornuftigt Væsen skal sætte sit Liv paa Spil for et daarligt og bedragerisk Raad!

Gud overalt.

Der var et Par Søskende, som hed Georg og Lise, to eiegode Børn; de bleve engang ganske alene hjemme, da deres Forældre

vare gaaede over Marken med Kurve, de havde flettet af Vidier, for at sælge dem i Byen. De gode Forældre havde rigtignok givet deres Børn, Georg og Lise, hvert et temmelig stort Stykke Brød, som de skulde nøies med den Dag, men Georg havde snart spiist sit og var dog endnu sulten, men havde dog intet mere hverken at bryde eller bide. Lise gav ham endnu Noget af sit Brød, dog heller ikke af dette blev Drengen aldeles mæt, og han begyndte at tiltale sin yngre lille Søster med skjelmske, indsmigrende Ord: „Kom, kjære Lise, vi ville slikke en Smule af den søde Roesaft, som Moder har gjemt ude i Skabet, der er en heel stor Potte fuld, hun mærker det vist ikke, og der er jo heller slet Ingen, som kan see det." Men Lise sagde: „Fy, Du er meget uartig, Georg, hvis Du gjør det; seer Du ikke Solstraalerne der paa Skabet? dem lader Gud skinne ned til os, og han seer ogsaa, naar vi slikke." Da sagde Georg: „Saa ville vi gaae op paa Loftet, hvor Moder har deilige Pærer liggende, deraf ville vi spise; der er ikke noget Vindue, saa Solen kan ikke skinne derind, og der seer Gud os altsaa heller ikke."

Lise vægrede sig i Begyndelsen, men endelig gik Børnene op paa Loftet; men her faldt de brudte Solstraaler rigeligt gjennem Aabningerne imellem Tagstenene og glimrede ganske forunderligt henover Pærerne, som om de dandsede derpaa, og Lise sagde atter: „O Georg, ogsaa her seer Gud os, her tør vi ikke slikke." De gik ned igjen, og paa Trappen faldt der Georg Noget ind, som han ogsaa strax kom frem med: „Aa, i Kjelderen har Moder en Krukke fuld af Fløde, og dernede er

der ganske mørkt, der kan Gud umuligt see ned; kom, lad os gaae derned, Lise, kom hurtig, hurtig!" — Georg holdt sin tøvende Søster fast i Haanden og trak hende hurtig afsted med sig, ned i Kjelderen, hvor han omhyggelig lukkede Døren indenfra, forat Dagen ikke skulde skinne derned, og Gud ikke skulde see, naar de slikkede af Fløden. Men efter nogle Minutters Forløb, blev det en Smule lyst i Kjelderen, Lise saae, at Guds Sol skinnede derind gjennem en Revne i Muren og just lige paa Flødepotten, da blev den gode Lise bange og gik hurtig igjen op i Stuen. Men Georg blev, tilstoppede ærgerlig Revnen med Mos og begyndte at spise af Fløden. Dog just som han slikkede allerbedst, rullede der et mægtigt Tordenskrald henover ham, og Lynet glimtede gjennem Revnen, saa det blev ganske lyst og ildrødt i Kjelderen, og en sort Mand steg op fra et Hjørne i Kjelderen, gik henimod Georg og satte sig ligeoverfor ham; han havde to gloende Øine, hvormed han stadig saae hen paa Flødepotten, saa Georg af Angst ikke kunde bevæge en Finger, men maatte blive siddende ganske stille.

Imidlertid var der oppe i Stuen kommet en lille Engel hen til Lise, havde bragt hende Sukkerkugler og Sødmælk for-

uden meget deiligt Legetøi og smukke Klæder og havde leget med Lise, lige indtil hendes Forældre kom hjem, som med stor Glæde betragtede de deilige Sager. Da de spurgte efter Georg, blev Lise forskrækket, thi over Engelens skjønne Gaver havde hun ganske forglemt, at hendes Broder var bleven i Kjelderen, og raabte nu: „Ak, min Gud, han er jo endnu i Kjelderen, lad os hurtig hente ham, maaskee kan han ikke faae Døren op!" Alle gik nu hastig derned, lukkede Kjelderdøren op, og see, der sad Georg endnu ganske stiv og holdt Flødepotten i Haanden, og da han hørte Larmen, og saae sin Moder, blev han meget bange og foer sammen og græd. Og Moderen tog den halvt tømte Flødepotte ud af Hænderne paa ham, førte ham op af Kjelderen og gav ham hans velfortjente Smæk.

Men Georg har aldrig slikket siden i sit hele Liv, og naar senere mangengang Andre vilde forlede ham til noget Ondt og til Gjerninger, der skye Dagens Lys, saa sagde han altid: „Jeg gjør det ikke, jeg gaaer ikke med, Gud Overalt seer det, Gud bevare mig!" — Og han er bleven et rigtig retskaffent og bravt Menneske.